

Thượng Đế ở tay

Kim Văn Như Thương

2012

Bìa: Phạm Hiền

Trình bày và Layout: Phượng Các

Hình bìa: Sông Hương (Huế) Ảnh Như Thương

Tranh phụ bản: NAG. Hương Kiều Loan
và họa sĩ A.C.La Nguyễn Thế Vĩnh

Viết Lời Tựa: Hùng Bi

Địa chỉ liên lạc:

Như Thương

6242 NW 38th Dr.

Coral Springs, FL 33067

USA

Email: huong6591@yahoo.com

Địa chỉ nhà in:

NUMBER-ONE GRAPHIC & PRINTING

10254 Westminster Ave.

Garden Grove, CA 92843 USA

Phone: 714 - 608- 6596 / 714 - 530 - 3760

Fax: 714 - 530 - 0272

Email: number1printing@sbcglobal.net

LỜI NGỎ

Xuyên suốt cuộc đời, dẫu có những cảm xúc buồn vui lẫn lộn vòng quanh, nhưng tất cả đã thăng hoa đến tận cùng của cảm giác. Không êm đềm như dòng sông, nhưng thật sự nó đã làm cho tim hồng ấm lửa và từ đấy dòng thơ chảy tràn ra.

Vấn đi từng bước một trên mặt đất bên cạnh cây cỏ hoa lá, nhưng dẫu vết thăng hoa ấy đã thành vằn điệu trong chiếc đĩa thàn ngôn ngữ và cõi vô biên hạnh phúc bỗng an nhiên, bình thản ngồi lắng nghe nhịp tim rung động âm thầm trong ngõ vách Thơ.

Ta & Em - làm Người Tình với nhau Em nhé ! Tình Yêu không chỉ là nhan sắc, mà nó ẩn dấu nét hương tình thoang thoảng đâu đó với đời, trong tim và trong Ta với Em. Từ đó, Người Tình ca tụng "Hương thầm - nhan sắc riêng Em" ...

Sẽ có những đưa đẩy để vòng tròn Tình và Thơ quện lẫn nhau đi xa, đi xa, xa mãi không cận cùng -

bởi dấu thế nào đi chẳng nữa, vòng tròn ấy đi từ khởi điểm, cuối cùng rồi cũng sẽ về gặp lại khởi điểm... Dòng Thơ em vẫn là ngụp lặn trong chữ Tình

Sẽ không vội vàng nhạt nhẽo hương tình kéo mặt trời phai vội hay ánh trăng tan biến đi. Làm gì có thời gian và ngôn từ "cuối cùng" cho nắng vàng hay bóng nguyệt, chúng là một đấy thôi ... Hãy mở mắt bừng dậy trong trái tim tình, rồi sẽ thấy nét vàng son rực rỡ ló dạng. Hãy lặng yên ngồi ngắm đêm về, để cảm nhận được điều huyền diệu khởi đầu từ Đêm Của Nhau.

Thần Mặt Trời sẽ biến tóc tơ của Người Tình thành dòng sông xanh biếc trong lung linh nắng ấm. Thần Mặt Trăng sẽ vẽ thêm vòng nguyệt trên nét mày Người Tình đang cúi xuống nép lòng bên hạnh phúc nghìn năm.

Xin mời khách vắng lai dừng bước, giữ áo hồng trần dăm ba phút để nếm tình cho khuây khỏa nhọc nhằn lối vương bụi đường xa.

Rồi một mai khi đất trời luân chuyển, xua hết hai người tình về cõi hư không, tất cả lại hội tụ với nhau trên trang thơ ... chỉ cần lắc nhẹ lẳng kính quá khứ, mọi thứ sẽ sắp xếp lại trong chữ nghĩa lục bát như chuyện cổ tích xưa trở về ngọt ngào ...

Kim Văn Như Thương

Cảm tạ

Trân trọng cảm tạ những tấm lòng vàng đã giúp đỡ Kim Văn Như Thương cho tập thơ "Thượng Đế Lỡ Tay" được chào đời:

- Quý độc giả thân thương.
- Quý Thầy Cô và bạn bè của trường xưa " Trung Học Tổng Hợp Banmêthuột".
- Quý bạn thơ "Trang Thơ Phạm Hiền".
- Quý bạn thơ nhóm Thân Hữu Quốc Gia Hành Chánh Đốc sự 14.
- Quý bạn thơ trang WebSite Quê Hương Ngày Mai.
- Quý Thầy và bạn thơ nhóm Phan Châu Trinh.

Sẽ không quên ngàn lời tạ ân những thâm tình xưa cũ đến quý Anh Chị và bạn thơ:

- Chị Phạm Hiền: Layout Bìa tập thơ.
- Bạn thơ Phượng Các: Đã nhiều lần Layout những tập thơ tình của Như Thương.
- Nhà thơ Hùng Bi: Viết Lời Tựa cho tập thơ lục bát đặc biệt này .
- Nhiếp ảnh gia Hương Kiều Loan đã trao tặng cho tập thơ những tác phẩm nhiếp ảnh tuyệt vời của chị.
- Họa sĩ A.C.La Nguyễn Thế Vĩnh góp phần bên cạnh văn thơ bằng những họa phẩm sơn dầu lung linh sắc màu của anh.

Trân trọng,

Kim Văn Như Thương

LỜI TỰA

HÙNG BI

Trước mặt tôi là hơn một trăm bài thơ Lục Bát của “người làm thơ” NHƯ THƯƠNG dự định sẽ ra mắt các bạn với tựa đề THƯỢNG ĐẾ LỖ TAY. Tôi vẫn thích dùng từ người làm thơ hơn là Thi sĩ hay Nhà thơ vì nghe nhẹ nhàng hơn nhiều.

Người ta hay dùng cụm từ “địa linh nhân kiệt” để chỉ một vùng đất đã bồi tụ khí thiêng sông núi mà sản sinh ra những nhân tài kiệt xuất làm vang danh nơi đó và để lại tiếng thơm cho muôn đời sau.

Tôi không rõ vùng đất Banmêthuột có phải là một địa linh để sản sinh ra những nhân kiệt hay không và lớp người có số tuổi trên 50 hiện nay hầu như không được sinh ra ở đó mà chỉ là những người nhập cư theo chân Ông Cha là công chức hay quân nhân được điều chuyển đến, hoặc giả vì việc mưu sinh tình cờ dừng chân thôi. Nhưng từ hồn thiêng của rừng xanh gió núi, từ chất đất đỏ ba-dan dẻo quánh bụi đỏ cuốn mù trời, từ mùi hương chiêm bao của những chùm hoa cà phê trắng nuột... đã tạo nên rất nhiều nhân vật tài hoa ở nhiều mặt tôi biết được mà người làm thơ nữ NHƯ THƯƠNG là một trong số đó.

Cũng có những người tinh anh đã sớm phát tiết ra từ lúc tuổi đời rất trẻ thuở còn ngồi trên ghế nhà trường như nhà thơ TRẦN HUY SAO hay PHAN NI TẤN, và cũng có nhiều người đã trải qua biết bao thăng trầm trong cuộc

sống, chất lọc tinh túy của đời để đến tuổi trung niên hoặc già hơn nữa mới đưa tay phóng bút kết thành những câu thơ say đắm lòng người.

Nói về chữ LỖ. Theo tôi, đối với chủ thể thì như có một sự hối tiếc về điều mình đã làm không thể sửa sai được, còn đối với khách thể dường như có một sự trách cứ nhẹ nhàng phải không?

Vì xưa Tạo hóa quên phần

Cho em hạnh phúc một lần yêu thương

Hồng hoang thuở ấy thiên đường

Nấn em Thượng Đế đã...dường lỗ tay

THƯỢNG ĐẾ LỖ TAY lấy một mẫu xương sườn của người nam có mẫu số chung để nắn ra Nàng nên hầu như gần hết cuộc đời Nàng cứ phải đi tìm chủ nhân đích thực của nó. “*Hồng nhan đa truân*” có thể gán cho số phận của Nàng được chăng?

“*Những nông nản, những quyền rũ thì em có thừa, nhưng anh đang ở đâu trong cõi nhân gian này để em phải tìm kiếm hoài mà không thấy? Bao giờ thì em gặp được để em trao tặng? Em đành phải gửi gắm Tình Yêu mình vào những vần thơ Lục bát mà nói với trăng sao về người đàn ông trong mơ của em mãi.*”

THƯỢNG ĐẾ LỖ TAY ban cho Nàng một tâm hồn mẫn cảm. Con sóng biển, ngọn gió nhẹ đưa, ánh trăng sáng mềm mại, những đêm thâu một mình vò võ với những ước mơ bóng chấy tình tự cứ thế mà tuôn ra thành những câu thơ tình như muốn gửi trao cho tha nhân bằng hết mối tình si!

Tôi nghĩ muốn nói cho sát về mặt trí tuệ hay tài hoa phải hiểu khá rõ con người. Rất tiếc là tôi với NHƯ THƯƠNG sống cách xa nửa vòng trái đất và tôi chưa hề quen biết Cô trước đó. Chỉ có một điểm chung giữa hai chúng tôi là cùng lớn lên từ xứ Bụi đỏ mù trời và đường như tâm hồn chúng tôi có một sự đồng điệu nho nhỏ nào đó, có lẽ do chất đất đỏ ba-dan dẻo quánh bứt không rời những kỷ niệm tuổi mới lớn khỏi miền ký ức mà nên chăng, tuy sự trưởng thành của Cô ít thua tôi vài năm.

Quả tình với hơn một trăm bài thơ Lục bát trước mặt đã làm tôi hết sức bối rối khi muốn nói ra một ít nhận định của mình về chúng. Thôi thì chỉ xin nói những cảm nhận của riêng tôi về NHƯ THƯƠNG từ trước tới nay.

Ý tưởng và cách dụng ngữ của NHƯ THƯƠNG trong những bài thơ hay quá! Tôi những muốn rút ra một vài câu hay một vài bài tiêu biểu thì thật là khó bởi tất cả đều hay. Nó như muôn triệu vì sao và tất cả đều được bùng cháy sáng ngời trong đêm. Tuy nhiên, nếu đủ tinh tế ta vẫn có thể nhìn thấy ánh sao lạ một mình rực sáng lẻ loi, ở đó ta tha hồ mường tượng những điều đẹp đẽ của chỉ riêng ta và ánh sao xa bí hiểm ấy sẽ dẫn dụ ước mơ cháy bỏng riêng mình.

Lần đầu tiên tôi được biết đến những bài thơ tình Lục Bát của NHƯ THƯƠNG là qua blog TRANG THƠ PHẠM HIỀN - cũng là một người con gái lớn lên ở đất Banmethuot. Những câu thơ nhẹ nhàng với ngôn từ trau chuốt và bóng bẩy kèm theo những ý tưởng có phần bạo dạn của một người nữ khi nói về Tình yêu quả thật đã

làm tôi choáng ngợp và “hốt hồn” tôi ngay. Tôi hay trêu NHƯ THƯỜNG bằng danh xưng “Nữ Hoàng Lục Bát” vì Cô làm thơ Lục bát quá hay, dường như những làn điệu ca dao đã thấm sâu tận cùng tâm hồn, nó vẫn mãi mãi là những lời ru nhẹ nhàng, tha thiết và êm đềm trong cõi riêng để từ đó phát tiết ra thành những câu lục bát tuyệt vời. Một “người con gái Việt Nam da vàng” đúng nghĩa.

Câu thơ lục bát bề đôi

Lỡ gieo thương nhớ, lỡ trôi xuôi giòng

Ngôn từ bằng trắc mênh mông

Tựa như uẩn khúc con sông cuối nguồn

Theo tôi, lục bát không phải là một thể loại thơ hàn lâm hay bác học như thơ Đường luật ngũ ngôn tứ tuyệt, thất ngôn bát cú. Nó là một thể loại thơ hoàn toàn của người Việt Nam rất dễ làm mà từ quần chúng cho đến những nho sĩ đều có thể làm được tùy theo nội dung mà nó chuyển tải. Tôi không đủ hiểu biết sâu khả dĩ để có thể đưa ra những bằng chứng cụ thể minh họa cho nhận xét của mình, chỉ xin các bạn nhìn lại mảng ca dao của người Việt ta sẽ rõ. Những câu hát ru, những câu hò đối đáp tình tứ, những tâm sự riêng tư kín đáo cũng có mà bộc bạch cũng có... tất cả đều được thể hiện trong đó và chúng ta cũng dễ thấy có rất nhiều cung bậc khác nhau. Tất nhiên bất kỳ một câu lục bát nào, người viết cũng đều muốn chuyển tải ý tứ mình trong đó.

Cũng là nói về mối quan hệ nam nữ trong Tình Yêu nhưng nhẹ nhàng, e ấp tuy ẩn chứa trong đó một ngọn

lửa hỏa diệm sơn rực cháy nóng bỏng. Cô có những liên tưởng rất “con gái”:

Chúng mình hai đứa ôm nhau

Cỏ cây cũng muốn nghiêng đầu làm thơ...

Cần em một miếng tình ơi

Nửa đời còn lại đủ vui nhọc nhằn

Úi trời! Lại mời gọi nữa đây. Chỉ cần Tình “cần” cho một miếng... là đủ cho nửa đời còn lại.

Nằm nghiêng, em dáng núi đôi

Bông dung yêu quá ... nét môi thẹn thùng

Nghe như tiếng nấc thấm sâu

Từ trăm năm, dấu nhiệm màu thoát thai

Mỗi người có một cách đọc thơ khác nhau, riêng tôi trong tập thơ THƯỢNG ĐẾ LỖ TAY xin mạn phép tác giả được phân chia ra như sau:

KHÚC TÌNH BỔNG

Trong thơ NHƯ THƯƠNG, Nàng rất yêu biển và đã thả hồn trò chuyện, mơ ước về biển rất nhiều thậm chí còn “Đàn cho biển hát” nữa cơ đấy! Tùy theo những đoạn đời, thi thoảng trong đó có chàng cùng chung bước hoặc chỉ ngồi mơ mộng một mình. Dù cho biển xanh có lấp lánh dưới ánh mặt trời, dù cho bờ cát ấm có làm dịu bước chân, dù những ngọn sóng mơn man đôi chân trần trên bờ cát trắng để Nàng thủ thi chuyện mình với những con ốc nhỏ, gửi gắm Tình Yêu say đắm của mình vào tất cả những điều đó. Nhưng theo tôi, như thế là đại dột bởi

đứng trước biển làm sao ngăn được những tia nhìn xa
xăm ngoài cõi trùng khơi? Nàng thấy được gì ở đó hay
chỉ là một sự chờ đợi mơ hồ? Có cánh buồm đỏ thắm
nào quay trở lại trong sự đợi trông? Bờ bến nào phía
ngoài xa tít làm chỗ trú ngụ cho con tim của nàng?

Gối đầu bờ cát ngủ say

Sớm mai thức giấc, mây bay hững hờ

Trong khúc Tình bỗng, Nàng đã có những ao ước
cháy bỏng, những liên tưởng có thể làm đỏ mặt những
người phụ nữ khi đọc bởi nó tuy e ấp nhưng khá bạo dạn
phơi bày những thầm kín riêng mình. Phải nói là thơ Lục
bát của NHƯ THƯƠNG đa số là những bài thơ tình,
nhưng nếu chỉ đề cập đến mặt đó sẽ rất miên man.

Khít khao một chỗ tình cờ

Hình như có tiếng đợi chờ ngàn sau

Gọi hình gọi ý ghê chưa!

Vót trắng đem ủ men tình

Đợi con trắng tỏ hoá nghìn chén say

Bên tình, bên sóng ngắt ngây

Rượu nồng hay ấm vòng tay một người

Ý tưởng khá lạ là đem vót trắng đem ủ men để tình
hóa nghìn chén say khi trắng tỏ cho anh và em cùng túy
lúy càn khôn trong cõi tình riêng. Nó giống như Hàn
Mặc Tử muốn rao bán trắng ấy mà!

Mắt môi sương khói ơ hờ

Trái tim lạ quá ...ta ngờ yêu em*

(*)chữ ngờ ở đây theo tôi rất hay.

Thịt da thơm mộng xuân thì

Em như ngũ sắc, ta quỳ bên em

Câu thơ này hơi khó liên tưởng. Nếu nói theo kiểu nôm na một đổi tôi lại nghĩ đó là ngũ vị hương.

KHÚC TÌNH TRÂM

Có phải Tình yêu luôn luôn có màu hồng đâu? Có những lúc nó bị mây mờ che phủ đem lại con tim ta bao nỗi đờn đau chỉ mình mình hiểu. Quả tình nếu cuộc sống lứa đôi có một kết cục viên mãn, thật khó cho ta có thể tìm ở người ấy những bài thơ hay. Tư tình phải thiếu mất một cung thì ta mới có thể nghe những âm thanh lạc điệu ngân nga làm gợi nhớ đến những u hoài riêng tư mà hầu như ai cũng có. Những cuộc Tình đầu trở thành Tình cuối thì sao có thể nhắm nháp những hương vị nghẹn ngào cay đắng này được?

Tóc tình hện lại nợ duyên

Lược trâm dành để trao riêng hương thắm

Để mai anh sẽ không quên

Rằng em một thuở đã nên vợ chồng

Chẳng hiểu đây là Tình Lỡ hay Tình buồn. Nếu Tình Lỡ có nghĩa là ta vẫn rất yêu nhau đấy nhưng vì một trong muôn ngàn lý do ta không thể sống bên nhau. Là Tình buồn thì một trong hai người đã ngoảnh mặt bỏ đi. Dù gì thì cuộc tình cũng đã nghe nhuốm mùi cay đắng tuy cung bậc khác nhau.

MẸ VÀ CHÓN QUÊ

Dẫu đã lìa xa nơi chôn nhau cắt rốn cách biệt nghìn trùng, nhưng chùng như trong lòng Nàng luôn vẫn đau đáu một nỗi nhớ quê. Cái thương, cái nhớ, cái giận, cái yêu nó tràn ngập tâm trí nàng nhưng biết làm sao bây giờ? Nàng đành trải lòng mình qua những câu thơ để nói hộ lòng mình cũng như nói hộ cho những người con xa xứ, sau những phút giây vật lộn với cơm áo và tiền bạc để trang trải cho những nhu cầu vật chất bắt buộc phải có nơi đất khách quê người, những sớm mai tinh khôi, những trưa vàng óng ả, những buổi tà huy rớt nhẹ trên ngọn cây hay những buổi tối ánh trăng tràn ngập bầu trời đêm tâm hồn chột chùng xuống mà thương nhớ quê nhà. Ở đó có dây bầu dây bí, có những kỷ niệm tuổi ấu thơ, có người mẹ già còng lưng tóc bạc vẫn ngày ngày mong đợi nhớ thương con. Trong mắt Mẹ thì đứa con bao giờ vẫn cần vòng tay chở che của Mẹ.

Ấu ơ...dây bí dây bầu

Nghe như đoạn khúc bên cầu nhớ mong...

Cầu tre lắt lẻo đi qua

Em quên nhan sắc mặn mà anh ơi

Có chút xót xa nào của người phụ nữ cho cái Xuân thì của mình trôi qua không? Có đấy, ai mà chẳng thế? Nhưng hình tượng cầu tre lắt lẻo gợi nhớ cho ta ý nghĩa bốn phận cao cả của người phụ nữ Việt Nam được nhắc đến trong ca dao, không nề hà những khó khăn dành cho bản thân mình mà tất cả là cho chồng con. Đó là một đức tính cao quý bậc nhất.

*Lòng em quang gánh đầy vui
Anh ơi còn sống ... phương trời cách ngăn
Bắc Nam chung một vàng trắng
Sao anh xa biệt, tơ giăng mối sầu
Áo hoa em đổi áo nâu
Theo chân phiên chợ dãi dầu nuôi con*

Trong những ngày tháng đen tối của lớp người thua trận trong chiến tranh, cho phép tôi được trồng những đóa hoa tình nghĩa trên dấu chân của những người phụ nữ đã xuôi Nam ngược Bắc, len lỏi vào chốn núi đỏ rừng xanh gánh gạo nuôi chồng trong khi vẫn còn phải cu rơm cu cấy mang một đàn con nhỏ ở nhà. Tất nhiên là cũng có những lối rẽ trái trên con đường, nhưng con số đó không đáng là bao. Lịch sử không có một trang nào tôn vinh cho những người phụ nữ ấy, nhưng đối với riêng tôi thì đó là những phụ nữ đáng được mang danh hiệu Anh Hùng.

NIỆM KHÚC

Riêng mảng thơ nói về số phận đất nước và những con người sau biến cố lịch sử, trước đây tôi có đọc được vài bài của Cô nhưng tôi không cho là hay, bởi lẽ muốn có những xúc cảm chân thật về một điều lớn lao như thế người ta phải sống cùng trong một đoạn đời mới thấm hết được những tâm tình đã trải qua. Những sâu lắng còn đọng lại trong tâm hồn mới là chất liệu có giá trị thực sự cho những nỗi niềm cay đắng. Cứ chung chung thì ai cũng có thể hiểu được nhưng chắc chắn đó không phải

là những chất liệu tinh tuyền để hồn thơ lên tiếng, và nó phải được viết bằng thể thơ 5 chữ, 7 chữ, 8 chữ mới chuyên chở hết những cảm nhận đặc thù. Tuy nhiên, trong tập thơ này có vài bài lục bát nói về mảng riêng này tôi thấy cũng khá hay.

*Thế bài còn lại tên người
Còn Anh Hùng Tử, còn lời vinh danh
Trăng năm xưa vẫn tròn vành
Rọi soi mộ khuyết, lòng thành núi non
Chén cơm em bới vẫn còn
Sao anh xa vắng, đêm mòn mỏi trông
Khói nhang có ấm anh không
Môi anh có lạnh ... môi hồng đợi anh*

Xin giới thiệu đến các bạn tập thơ THƯỢNG ĐẾ LỖ TAY của Người làm thơ nữ NHƯ THƯƠNG.

Tựa đề đã gợi ý cho tôi viết mấy câu thơ sau để thêm chút sắc màu cho tập thơ:

LỖ TAY CẢ MỘT MÙA TRĂNG.

HÙNG BI

Chương Để lờ tay

ÀU Ơ ... DÂY BÍ DÂY BẦU

Àu ơ ... dây bí dây bầu
Nghe như đoạn khúc bên cầu nhớ mong
Vàng hoa bí nụ đơm bông
Thương em năm tháng giữa dòng can qua
Đọt non xanh mướt mặn mà
Như tình quán quýt trắng tà nửa đêm
Chất chiu kỷ niệm êm đềm
Gửi lòng cố quận ru mềm ngày xưa
Quê hương giọt nắng, giọt mưa
Nuôi bông bí trở cho vừa miệng anh
Bí đao gọt bỏ vỏ xanh
Thương ai thêm một chút hành, chút tiêu
Đất quê còn lại ít nhiều
Ân tình tấm mẫn hương yêu bên thềm
Tô canh ngọt lịm đã nêm
Chữ duyên, chữ nợ, anh thêm chữ tình
Mấy mươi năm vẫn có mình
Dẫu là xa cách dặm nghìn cố hương

ẨN TÌNH

 Gió bay chéo áo vạt tà
 Hồn rơi rụng xuống đêm qua ... dáng người
 Nhớ anh đêm mộng đầy vơi
 Nhớ anh thôi đã rồi bởi câu thơ
 Đêm sao lại quá tình cờ
 Bước trần dừng lại, viễn mơ tận cùng
 Còn bao nhiêu dặm nghìn trùng
 Còn bao nhiêu nụ ngại ngừng chưa trao
 Tháng năm rồi có hư hao
 Có còn môi thắm hôm nao ngõ ngang
 Vườn sau hoa vẫn nở tàn
 Em như hương áo muện màng không anh
 Chất chiu từng giấc mơ lành
 Từng đêm thân ngọc trao cành vàng hoa
 Chừng như ngày tháng vừa qua
 Lênh đênh quên nhớ tưởng là mộng du
 Cổ tình ươm hạt ngàn thu
 Biếc thơm cánh mỏng lời ru dịu dàng
 Ẩn tình giữa cõi mênh mang
 Tháng ba, mộng đỏ môi ngoan yêu người

BÀI THƠ CÀN KHÔN

Yêu em ánh mắt dòng trong
Sắt se gom lại nhớ mong nghìn trùng
Đêm về lòng trải lụa nhung
Ôm em thơm ngát một vùng thịt da
Hôn em son đỏ môi ngà
Trái tim ta biết chỉ là vô ngôn
Dẫu rằng triệu triệu nụ hôn
Yêu em hết cả càn khôn đất trời
Cấn em một miếng tình ơi
Nửa đời còn lại đủ vui nhọc nhằn
Cấn em một nửa vàng trắng
Đêm về ta chợt ăn năn ngập lòng
Bốn mùa còn lại mệnh mông
Còn hoa cỏ lá bên dòng sông quen
Trái tim mở ngõ ...cài then ...
Nụ Xuân len lén chợt nhen lửa tình

BÀI THƠ CHẤM MỰC

Bâng khuâng trang giấy đợi chờ
Bút anh nghiêng ngả đại khờ tình si
Vén mây ngắm đóa dây thì
Môi em chợt hoá nhu mì nét yêu
Dường như giọt nắng xé chiều
Bùng thành lửa hạ, em kiêu sa vàng
Hay là sắc đỏ rộn ràng
Từ dung nham thưở dậm ngàn xa xưa
Hay là giọt nắng hoá mưa
Hồn anh níu lại như chưa bao giờ
Trái tim bồi rối thần thờ
Thôi anh mắc nợ nửa bờ trần gian
Mơ hồ thu đã nhuộm vàng
Anh gom hết lá tặng nàng ... Tương tư
Đem về ép giữa cổ thư
Thơm trang sách mỏng tưởng như bất ngờ
Nghe tình chợt đã giăng tơ
Đề anh chấm mực làm thơ tỏ tình

BÀI THƠ CHO SỎI

Ừ thôi trả nợ xác thân
Những cơn đau đớn, những lần ngủ mê
Tường vôi trắng ngõ Đi, Về
Dấu nghe tiếng nói, vẫn tê môi mềm
Ngày rời qua nửa giấc đêm
Hình hài chợt thoáng biết thêm nhọc nhằn
Lòng nghe dao kéo khô cằn
Không hiền như thể con trăng khuyết tròn
Để em đếm phút mỗi mòn
Ngày mai, ngày mốt ... không còn đớn đau
Rưng rưng nước mắt nhiệm màu
Tưởng như viên thuốc qua cầu đắng cay
Đợi người, đợi một bàn tay
Dễ dành em những trả vay ân tình
Sao nghe tiếng nói riêng mình
Chìm trong một quặng lặng thình đêm trường
Ơi viên sỏi nhỏ lạc đường
Ngủ trong thân xác vô thường của em
Tan đi, về cõi bụi mềm
Thoát thai một kiếp ngoài thêm mưa bay

BÀI THƠ GÓT CHÂN

Xưa em tục lụy với tình
Bóng trăng nghiêng xuống dáng hình khoả thân
Chắc là đêm nhớ tình nhân
Nên khuya quần quít gót chân em hồng
Ngủ đi giấc ngủ mênh mông
Mai em quên hết cõi lòng đa đoan
Để môi mắt sẽ điệu dàng
Tóc mây thơm ngát toả lan nhu mì
Biếc lòng một đoá trà mi
Chút hoa duyên kiếp lỡ si mê thắm
Phải chi như thể vô tâm
Cuộn trong chiếc kén tơ tằm thảng năm
Đời như một tiếng rất trầm
Vang từ giọt nước âm thầm quăng xa
Bước chân dấu vết đi qua
Nâng niu quá khứ tưởng là bên anh
Gót chân anh có vòng quanh
Tìm em gõ cửa ... một hành thương yêu
Đoá hồng đỏ thắm chất chiu
Tim anh ngần ấy bao nhiêu đợi chờ

BÀI THƠ MÔI TRÂM

Son môi đọng tách trà thơm
Lặng yên trời đất hoa đơm nòng nân
Nghe trong một cõi thiên đàng
Khói sương kết lại muôn vàn ái ân
Nhụy hương khép mở thanh tân
Mới hay từ đây thật gần chên vên
Yêu người hơi hướm kề bên
Để mai một sẽ nhớ quên cả đời
Dấu trong tình lặng không lời
Tiếng lòng trở dậy sắc ngời tình yêu
Biết đâu ngàn ấy mỹ miều
Tan trong mê muội ít nhiều đắm say
Hương trà, men rượu ngát ngây
Hay em diễm ảo đôi tay chuốc tình
Thời gian dừng lại ... ta nhìn
Giữ em trong khoảng vô hình từ tâm
Bao dung - tiếng gọi vô âm
Hôn em yêu dấu môi trâm của anh

BIA MỘ NGHÌN TRÙNG

Vẫn rừng xanh lá bên Anh
Mà sao hiu quạnh vây quanh chốn này
Vẳng nghe tiếng súng đạn bay
Vẳng nghe kèn thúc quân say dậy trời
Đâu xưa áo trận xanh đời
Ba lô thấm đẫm mặn lòi quê hương
Đâu xưa bùn đất vẩn vương
Bước chân hùng tử dậm đường chiến y
Rừng rưng. Bia mộ. Anh đi ...
Viếng Anh chợt hiểu phân ly nghìn trùng
Đọng trên di ảnh oai hùng
Tang bồng hồ thỉ kiếm cung rỡ ràng
Hỡi người chiến sĩ lên đàng
Anh ơi, hương khói muộn màng... Bình yên
Hôm xưa vụn nước ngả nghiêng
Chí trai lẫm liệt giữa thiên dốc cao
Giữa sông, giữa núi thuở nào
Giữa thành quách cũ, chiến bào nắng mưa
Bụi hồng thiên mã thuở xưa
Tình anh hồn phách vẫn chưa phai nhòa

BIỂN XƯA ... và EM

Hồn em mây áo dịu dàng
Tóc thơm hương gió, điệu đàn chiêm bao
Dáng xưa em vẫn ngọt ngào
Dấu đời vụn nổi lao đao, hao mòn
Dòng xưa xanh biếc cuộn tròn
Nghìn năm dấu kín vẫn còn cuồng tâm
Biển thì mãi đáy ngàn năm
Còn hoài sóng vỗ xa xăm mặn nồng
Chỉ riêng bọt biển chao lòng
Dạt trôi từ thuở mệnh mông bến bờ
Để em, núi đá tình cờ
Rong rêu xoá hết hững hờ yêu thương
Chỉ còn hạt cát vẩn vương
Về từ sóng cuộn trùng dương ân tình

BÍ NỤ HOA VÀNG

Thương em, bí nụ hoa vàng
Bên đời lưu lạc ... đầu hàng rào xưa
Quê mình giờ nắng hay mưa
Em còn quang gánh chợ trưa, chợ chiều
Hay dòng sông đã quạnh hiu
Vắng người, vắng tiếng. Dạ xiêu " Oi đồ ..."
Dường như câu hát, câu hò
Lạc hơi, đứt quãng ... Tàn tro một thời
Sân ai rơm rạ vàng phơi
Ngó nghiêng tàu chuối tả tơi sau hè
Cọng rau, liếp cải lặng nghe
Hồn như phiêu bạt, bụi tre ru hời
Bờ mương còn lại nửa đời
Vun bồi duyên nợ nên lời phu thê
Vườn trâu xanh mảnh đất quê
Nghe rưng rưng nhớ ngõ về hàng cau
Thôi em, lặng lẽ nỗi sầu
Vàng hoa đã úa, nhạt màu bí xưa

BỎ LỬNG DÒNG TRÔI

Thôi dòng bỏ lửng ... dòng trôi
Bỏ thuyền xuôi ngược giao bôi ân tình
Bỏ sương mai sớm bình minh
Bỏ đêm nguyệt sáng, bỏ nghìn phiêu pha
Bỏ trăm thương nhớ xót xa
Bỏ trang điểm của ngọc ngà nét yêu
Bỏ mây tóc giữa ráng chiều
Bỏ thời gian lại quạnh hiu với đời
Bỏ trần gian với khóc cười
Bỏ câu thơ đã một thời vàng son
Bỏ trong trí nhớ chưa mòn
Bỏ duyên hội ngộ vẹn tròn kiếp xưa
Bỏ dòng nghiệt ngã gió mưa
Bỏ lời tạ khúc như chưa yêu người
Bỏ tay níu vội xa rời
Bỏ ly rượu ngọt môi mời môi thơm
Bỏ tình em thuở vàng rơm
Dòng sông lặng lẽ nở đơm đoá sầu

BÚT MỰC GIAO THỪA

Tách trà nhẹ tỏa sương phai
Giọt thơm nhấp cạn môi ai vô thường
Dường như trong quăng dậm trường
Rừng hoàng mai chợt bên đường trở hoa
Rong chơi giữa cõi ta bà
Đếm chi năm tháng tưởng là thiên thu
Nghe trong trời đất lời ru
Ta như một thoáng phù du đi về
Nhớ thềm một mảnh hồn quê
Có con phố cũ đăm mê một thời
Vàng trắng lặng lẽ vẽ vờ
Khuyết tròn năm tháng cho đời ngắn gọn
Mở toang cánh cửa Xuân mơ
Mực son, nghiên bút nhả tơ Giao Thừa
Chú chim đậu bảo tháp xưa
Nghe kinh thoảng tiếng trầm vừa bay xa

(Giao Thừa 2012)

CẠN CÙNG

Nghe như giọt máu cạn cùng
Vỡ tràn sâu tận nghìn trùng trong ta
Mệt nhoài một quãng đường xa
Cổ khô môi khát tưởng là hoang vu
Dường như sa mạc mịt mù
Thoảng như mơ ước thiên thu héo mòn
Đâu rồi hạnh phúc véo von
Nở trên gai nhọn thuở còn yêu nhau
Vỗ về ta giữa cơn đau
Sẽ như quên lãng, nhiệm màu thời gian
Tâm Thân chợt cũng ngỡ ngàng
Mỗi nơi mỗi ngã, thênh thang giữa trời
Hình như môi mắt rạn ngời
Đi vào sâu thẳm rồi rời chốn xa
Thôi thì ta vẫn là ta
Vẫn mềm như mảnh trăng tà cuối thu
Biết đâu Thượng Đế đền bù
Bên kia đời sẽ nghìn thu ngọt ngào
Hồn ta đâu có hư hao
Cũng tìm ra đến dạt dào biển khơi
Trùng dương vỗ sóng gọi mời
Triều dâng như thể ngàn lời hát ru

CHẢI TÓC CHO EM

Để anh chải tóc cho em
Thăng hoa sợi bạc qua thềm thời gian
Em như một thoáng ngõ ngang
Đếm bao nhiêu sợi muện màng anh ơi
Cho anh giữ lại ngàn đời
Trong tim lặng lẽ vụn lời yêu thương
Một mai cuối ngõ dậm đường
Tay rời tay nắm người thương ... thôi đành
Mướt mà xưa vạt tóc xanh
Yêu em dấu đã hoá thành phôi phai
Vẫn em nghìn sợi tóc mai
Vẫn thơm hương nhụy của ai thuở nào
Dấu mây tóc đã lao đao
Dấu còn lại những hư hao muện phiền
Tóc tình hện lại nợ duyên
Lược trâm dành để trao riêng hương thầm

CHAO NGHIÊNG CUỘC TÌNH

Em về gom lại ngày xưa
Đem theo xuống biển như chưa quên người
Con tim đau buốt rã rời
Cuồng si vẫn thế - Bên đời, bên anh
Sao như nước mắt vòng quanh
Mắt viền giọt đọng long lanh nổi sầu
Em lên vách núi rừng sâu
Hình như còn đầy nhiệm màu tình yêu
Âm vang vọng lại chất chiu
Gói trong vạt áo nắng chiều kéo rơi
Cỏ cây lặng lẽ ghen lời
Con trăng tròn hoá mặt trời nửa đêm
Khuya em tìm dấu chân mềm
Bước tình khao khát êm đềm vẹn nguyên
Anh-Em khoảng cách - Cõi riêng
Mới hay rằng đã chao nghiêng cuộc tình
Em ngồi chợt khóc một mình
Trùng khơi sóng vỗ trăm nghìn ngóng trông
Rong rêu quán quít giữa dòng
Có con ốc nhỏ vỡ mong manh hồn

CHẤP TAY LẠY TÌNH

Lên đồi nhật lá vàng rơi
Chấp tay em lạy ngàn lời mây bay
Lạy tình một thuở mê say
Lạy dòng sông nhỏ lắt lay nhớ người
Lạy cơn gió lộng ngang trời
Lạy trầm luân đã một đời cuội lẩn
Lạy em, bóng một vàng trăng
Lạy con đò nhỏ bần khoăn lở bồi
Lạy năm tháng cũ quên rồi
Lạy men rượu ngọt để thôi yêu người
Lạy môi mắt của rối bời
Lạy câu tình ngộ, mộng vời nghìn sao
Lạy người về giữa chiêm bao
Lạy mưa hiên vắng chợt nao nao lòng
Lạy đêm chùng xuống hư không
Lạy son phấn của mặt nồng ái ân
Lạy tình, ảo ảnh, xác thân
Trái tim em đã thật gần yêu thương

CÓ GÌ ĐÂU EM ƠI ...

Lung linh giọt nắng, giọt sương
Cánh hoa vị ngộ lẽ thường nhân gian
Nghe trong thình lặng cưu mang
Bao nhiêu năm tháng ươm vàng ước mơ
Hương thơm như một dòng thơ
Dịu dàng rụng xuống ơ hồ tóc mai
Biếc xanh ngọn cỏ đợi ai
Bước chân lưu khách mệt nhọc ngả lưng
Mặt trời tay với nửa chừng
Ngày như trút cạn nỗi mừng hân hoan
Giang tay hứng lấy muộn màng
Ngàn tia nắng ấm sắc vàng rụng rơi
Có gì đâu hỏi em ơi...
Nghiêng vai trần tục nửa đời thoáng qua
Rất gần hay đã đi xa
Vẫn còn bên cạnh nhau mà ... Thế thôi
Sương phai hay dáng em ngồi
Kiếp xưa giấc mộng quên rồi mãi mê
Mai sau đời sẽ Đi - Về
Không gian còn lại bốn bề - Yêu Em

CƠN MÊ

Hai lần ngủ giữa cơn mê
Tỉnh ra chợt thấy lại về trần gian
Tường vôi, áo trắng. Ngõ ngang
Hình như ... ngày - đã muộn màng trăng sao
Người thân, quên, nhớ ... Ừ, chào
Chừng như quen, lạ chưa bao giờ gần
Chợt thương, nhìn lại xác thân
Cưu mang hết cả triệu lần buồn vui
Trăm năm một giấc ngủ vùi
Là mê hay tỉnh, ngậm ngùi riêng ta
Thôi đành nửa cõi ta bà
Mai kia chung cuộc, sẽ qua một đời

CỜI ÁO VÔ THƯỜNG

Em về cời áo Vô Thường
Cho trăm cõi mộng dặm đường em đi
Khói hương nhân ảnh mà chi
Thực hư rồi cũng vãn vi cuộc đời
Chiêm bao người vẫn nói cời
Tĩnh ra quanh quất nghìn lời quạnh hiu
Tóc phai thấp thoáng bóng chiều
Thời gian ngàn ấy đã nhiều lắm sao
Ôm đàn lên đỉnh non cao
Ngang con sông rộng vẫy chào trần gian
Không còn chân bước rộn ràng
Chẳng còn ngóng đợi muộn màng tình nhân
Nhỏ nhoi hạt bụi trầm luân
Mênh mông rơi xuống hoá thân giang hà
Thôi thì vạt áo hoàng hoa
Khép lòng giữa mảnh trăng tà đón đưa
Khuya ngồi hong sách tình xưa
Giọt rơi nước mắt hay mưa hiên ngoài

(23 - 6 - 2010)

CONG MI ĐỢI CHỜ

Về ngang quán rượu cuộc đời
Chợt say nghiêng ngã nửa vời tình si
Đôi theo chân bước người đi
Xếp năm tháng lại, cong mi đợi chờ
Chữ tình ép giữa trang thơ
Giữ hương xưa thuở mộng mơ gọi mời
Để mai vút cánh chim trời
Tóc bay như thoảng ngàn lời yêu thương
Dặm xa còn chút nắng vương
Ủ lời thề lại trăm đường cầu mang
Mở trang cổ tích thêm thang
Anh ơi tình vẫn thiên đàng như xưa
Thì thắm giọt nắng giọt mưa
Một ngày như thể sáng trưa với tình
Thời gian dấu có trăm nghìn
Lá thay màu lá vẫn nhìn ra nhau
Vẫn là đôi mắt thật sâu
Tim em luống cuống tưởng đâu bùa tình
Nửa đêm chợt thấy gối mình
Còn mùi hương cũ giữ hình bóng anh

CÒN LỜI VINH DANH

Hồn xưa về lại chốn này
Nhỏ nghìn giọt lệ những ngày oan khiên
Giang sơn gấm vóc ngả nghiêng
Vóc thân đổ xuống bên triền núi xưa
Poncho trốn nắng, che mưa
Gói thân bè bạn, lòng chưa yên lòng
Ra đi mẹ tiễn, vợ trông
Ngày về đòi đoạ, một dòng lệ rơi
Chốn này lạnh lắm anh ơi
Mẹ con em khóc, phủ hơi ấm đời
Thẻ bài còn lại tên người
Còn Anh Hùng Tử, còn lời vinh danh
Trăng năm xưa vẫn tròn vành
Rọi soi mộ khuyết, lòng thành núi non
Quê hương đất mẹ sắt son
Ôm người lính trận, héo hon giọt sầu

CÔNG EM RA BIỂN

Công em ra biển đi anh
Để em còn được dỗ dành yêu thương
Để câu lục bát đoạ trường
Theo dòng nước cuốn vô thường trôi xa
Dấu chân thôi đã thật thà
Bên người cuồng quít tưởng là có nhau
Son môi vẫn cũng đỏ au
Đâu hay hạnh phúc đổi màu. Lặng thinh
Trái tim ôm một cuộc tình
Dấu trong ngăn nhỏ, riêng mình lao đao
Thôi thì chỉ thoáng hư hao
Cho em biết được ngọt ngào tình nhân
Chúng mình tròn trịa gót chân
Anh ơi dấu tích ngại ngần hôm nao
Ôm ghì anh với khát khao
Em như sóng biển rạt rào thương yêu
Dã tràng lặng lẽ chắt chiu
Gom cát của biển tặng chiều hoàng hôn

CỔ TÍCH, EM

Chuyện xưa, chuyện xưa... yêu em
Từ câu lục bát đã mềm lòng anh
Tìm em yêu dấu loanh quanh
Bên đời lặn hụp chòng chênh áo cơm
Yêu em cổ tích vàng rơm
Áo hoa cô Tấm môi thơm yếm đào
Trắc bằng thơ hóa trăng sao
Nghe tình vỗ cánh lạc vào thiên thai
Em như quả thị đợi ai
Vàng ươm từ thuở nguyên khai đất trời
Nghiêng nghiêng trăng cửa mộng vời
Bóng tình đổ xuống thành lời trăm năm
Đêm nay đêm của ngọc trâm
Âm dương quỵện giữa cõi tâm, cõi người
Gói trong hương áo một đời
Chút thềm thì cửa lả lơi nhụy quỳnh
Có muôn kiếp của dặm nghìn
Kiếp sau em vẫn người tình ngàn năm

CỔ THỤ TÌNH SI

Em về, em hãy về đi
Ngồi yên chốn ấy tình si một đời
Nắng nghiêng bóng mát ngỏ lời
Yêu em xanh biếc như thời lá non
Ta nghe phiến đá chẳng mòn
Lặng thinh chờ đợi ngày tròn tháng năm
Đợi em như đợi nguyệt rằm
Mong ngày nhộng kén dệt tằm vương tơ
Đợi em ngày của mộng mơ
Mặt trời rục rở câu thơ ươm vàng
Đợi em ta bỗng rộn ràng
Bướm ong ngơ ngẩn, ngõ ngang dáng hoa
Áo em quá đổi thiết tha
Cài khuy khép mở - Ta và riêng em
Ngày theo cỏ lá lặng êm
Đêm như thánh hóa nở thêm nụ hồng
Ta về mức hết dòng sông
Tươi thân cổ thụ ngóng trông em về

(Viết tặng gốc cổ thụ bên dòng sông)

DẠ KHÚC

Nằm nghiêng, em dáng núi đôi
Bỗng dựng yêu quá ... nét môi thẹn thùng
Lạ chưa ánh mắt vô cùng
Lặng im, nhưng đã nghìn trùng có nhau
Trời sinh chúm chím hoa cau
Tay như thơ dại, chạm vào hồn em
Dường như cổ tích nửa đêm
Ru lời thần thoại cho mềm dẫu yêu
Vàng khuya trăng tỏ chất chiu
Anh dìu em bước ... bước dìu thiên thai
Hương em, hương tóc trần ai
Tan trong sương khói lạc loài - đam mê
Câu thơ lục bát vỗ về
Dâng em sính lễ phu thê một đời
Nghe như trăng khế ru hời
À ơi dạ khúc đầy vui yêu người

DIỄM PHI

Hôn em ôm siết cuộc tình
Môi gàn môi ấm, chúng mình yêu nhau
Em trao hương sắc nhiệm màu
Cho ta ngọc biếc đêm thâu mặn nồng
Trắng say loã thể nghiêng dòng
Trắng ngà tinh khiết ngập lòng như em
Nghe da thịt thoảng êm đềm
Mùi ân ái của nghìn đêm diễm tình
Em như nửa cõi thần linh
Nửa như trần tục, nét trinh thiên đàng
Em như cuồng loạn trần gian
Trong ta em vẫn như nàng diễm phi
Men hồng ướp nửa tình si
Nửa kia cuồng nhiệt, môi ghì yêu ma
Ta như mê muội đường xa
Ngôn từ thôi đã mù loà em ơi
Yêu nhau dấu lặng bên đời
Ta diu em bước mộng vời thiên thai

DÒNG SÔNG THÁNG SÁU

Ừ thì Tháng Sáu tìm nhau
Mắt môi em đợi, son màu yêu thương
Em đi vạm vỡ đoạn trường
Trái tim cuống quýt chân vương điệu tình
Trời mây biết chuyện chúng mình
Hóa ra hạnh phúc theo nghìn nắng mưa
Anh ơi son phấn ngày xưa
Dấu đa đoan vẫn như chưa quên người
Tìm anh nhón gót một đời
Trần gian hẹp quá, mặt trời bơ vơ
Trốn mây, trốn nắng giấu ngờ
Ra bờ cỏ dại, ngồi mơ thiên đàng
Váy hoa em đỏ thên thang
Chiều bên ghềnh đá rợn rùng thiên thanh
Em ngồi nơi đây mộng lành
Mênh mông sông vắng đợi anh êm đềm
Dấu gì... anh vẫn yêu em
Như đời dòng chảy ngày đêm chốn này

(Cuối Tháng Sáu, 2011)

EM ĐÃ LÀ TRĂNG

Bên anh, em đã là Trăng
Dẫu như sóng vỗ cách ngăn vô hình
Lẽ hôn phối của chúng mình
Có trăng, có biển dạo tình khúc đêm
Anh ơi chỉ một chữ Em
Âm vang vọng lại núi mềm, cạn sông
Vỡ trùng dương của mệnh mông
Phủ theo bờ cát một vòng trần gian
Vút cao ca khúc nguyệt vàng
Trái tim bồi rối mở toang thiên đàng
Ôm theo cả giấc mơ hoang
Trăng- Em trôi giữa dịu dàng thiết tha
Môi em cung bậc mơ hoa
Đêm yêu thương của giao thoa nguyệt rằm
Thương sao êm ấm chỗ nằm
Bên đời còn lại xa xăm nhớ hoài
Em bên một phía bờ vai
Nghiêng đời ta ngắm tóc mai ... yêu người

ĐÁ BUỒN

Dòng thơ nghẹn lại nửa chừng
Thôi em buông hết, để đùng vương mang
Quanh em nhật nguyệt thên thang
Cỏ cây hoa lá rộn ràng ngóng trông
Xót xa, lạnh ảm cõi lòng
Ủ trong chiếc áo mùa đông hôm nào
Đời như run rẩy, lao đao
Xưa tình một thuở. Tan vào hư vô
Có dòng sông nhỏ ngậy ngô
Dĩ em nước mát, nhấp nhô sóng về
Nắng chiều còn lại đăm mê
Uyên ương nghiêng bóng vỹ về à ơi
Dăm ba bước nữa - cuối đời
Tơ tình đã muộn, vẽ vời phận duyên
Dấu đôi môi đỏ uyên nguyên
Rồi thì em sẽ thản nhiên ... Đá buồn
Làm sao tìm lại cội nguồn
Đành quên hai chữ em cuồng si tâm
Cung đàn rơi xuống nốt trầm
Tay ôm tròn hết lỗi lầm: Yêu thương
Nghe như cổ tích hoang đường
Khép trang thơ lại ... còn hương diễm tình

ĐÊM SẼ XÓT XA

Hồn em thấm đẫm cuộc tình
Dấu xa xôi tận dặm nghìn cách chia
Tưởng người bên cạnh nửa khuya
Mới hay thôi đã tay lìa xa nhau
Ừ thì đời sẽ bể dâu
Sẽ trăm thương nhớ ngã màu phôi phai
Ước gì sợi tóc nguôi ngoai
Đừng phai bạc hết u hoài ẩn sâu
Ước gì năm tháng nhiệm màu
Người như mây thoảng bên cầu lãng quên
Nghênh đời một thoáng lênh đênh
Giữa hư không tiếng ... gọi tên người tình
Khuya rồi nến thấp lung linh
Trang thơ cũng chợt vô minh trởi sầu
Anh ơi dạ khúc đêm thâu
Nghe như lòng chợt quặn đau đoạn trường
Làm sao định nghĩa Vô Thường
Mai em còn chút dặm đường phải qua
Biết đâu đêm sẽ xót xa
Lặng nhìn em giữa thiên hà sao băng

ĐẾM TÓC NGƯỜI YÊU

Yêu em đếm sợi tóc mây
Ngậm môi cổ tích đắm say ngọt ngào
Yêu hương thơm của rạt rào
Nằm nghiêng như thuở hôm nào ấm êm
Hôn em, dòng tóc êm đềm
Hôn đường ngôi rẽ, hôn đêm dịu dàng
Tay nâng niu sợi nghìn vàng
Đếm yêu thương ngỡ thiên đàng có nhau
Nghe như tiếng nấc thẳm sâu
Từ trăm năm, dấu nhiệm màu thoát thai
Giọt mềm ướt đắm hồn ai
Ôm ghì em - một dáng mai hạc gầy
Đêm chùng còn lại vòng tay
Còn ân tình đã khướt say giữa dòng
Đếm bao nhiêu sợi mặt nồng
Sợi yêu, sợi nhớ, môi hồng - của anh

ĐOẠ ĐÀY EM

Đoạ đày em hỡi nàng thơ
Nhói tim, anh đã xoá bờ nhân gian
Xoá đi sông núi biển ngàn
Dấu đi xuân, hạ, thu vàng sang đông
Xoá màu rạng rỡ cầu vồng
Không còn son phấn ửng hồng môi em
Xoá trắng hôn phối nửa đêm
Để còn lại chỉ vai mềm riêng anh
Hôn em, hôn lẽ cử hành
Đất trời nạm ngọc hoá thành tở vương
Mai em vỗ cánh vô thường
Ta ngồi ngắm bóng thiên đường vọng âm
Trần gian gió lộng khúc trầm
Ta xin Thượng Đế chút tâm hiền từ
Xót xa em đáng tiểu thư
Nâng em trở dậy như từ trăm năm
Trải thơ, lột chữ em nằm
Đền bù thua thiệt con tầm nhả tở

ĐÒI VỌNG ÂM

Hoàng mai nhú nụ đâm chồi
Mộ anh nắm đất bên đôi vọng âm
Nơi đây anh đã âm thầm
Nằm yên nghỉ giữa thặng trầm chiến tranh
Mai vàng rụng xuống xác anh
Vòng hoa chiến thắng vinh danh anh hùng
Còn gì bên cạnh mộng lung
Còn mây núi của chập chùng quê hương
Còn dòng máu tự vết thương
Đêm qua đau xé, chiến trường hờn căm
Còn yêu thương tận xa xăm
Mẹ hiền, con dại, vợ thắm mộ chồng
Còn năm tháng mãi ngóng trông
Một đời hoài bão, giữa dòng chìm sâu
Tóc xanh chưa kịp bạc đầu
Nghìn thu thôi đã qua cầu tử sinh
Bạn bè ngày ấy chúng mình
Mày tao chia sẻ, dậm nghìn đầy vơi
Vọng âm gió núi ru hời
Anh người lính trận xa rời trần gian
Thoáng như sương gió ngõ ngang
Nghẹn ngào quả phụ khăn tang khóc chồng
Mộ người ở giữa mênh mông
Anh ơi ... ảm lạnh mận nồng năm xưa

ĐỢI EM TÌNH HỖI ...

Đợi em từng phút từng giây
Đợi anh khoảnh khắc chón này là duyên
Để con sóng vỗ ưu phiền
Quên đi tất cả ngã nghiêng cuộc đời
Để nghe tinh khiết mặt trời
Sớm mai thức giấc rạng ngời tình yêu
Để nguyên sơ của diễm kiều
Như hương khép nhụy nâng niu cánh hồng
Để trăng còn chút menh mông
Bóng nghiêng đổ xuống một dòng phù vân
Để mai kiếp nữa xa gần
Gom thên thang lại đường trần bên nhau
Thả câu sáu tám nhiệm màu
Ghép thành lục bát đêm thâu ngàn lời
Lặng thinh nghe tiếng thơ rơi
Dường như rất khế như hơi thở tình
Anh ơi dấu rất dậm nghìn
Đợi em tình hỡi ... để nhìn trăm năm

GÂN GUỐC MỘT ĐỜI

Tay Mẹ gân guốc một đời
Ôm con, chăm chút nghìn lời ru xưa
Vội vàng chân bước sáng trưa
Dấu cơn nắng hạ, dấu mưa ngập đường
Đợi con ngoan ở cổng trường
Tay con nắm vội, thiên đường dấu yêu
Vòng eo xưa đã lệch xiêu
Tháng năm như thể dòng triều trùng khơi
Bao la biển mặn à ơ
Tuổi thơ con mãi một trời thiên thanh
Ngắm con giấc ngủ yên lành
Ca dao ngọt lịm tuổi xanh êm đêm
Vỡng đưa hiu hắt bên thềm
Dòng sông lặng lẽ, lòng mềm vọng phu
Cha con chinh chiến mịt mù
Một ngày chân bước vào tù oan khiên
Nửa đời thiếu phụ khắc nguyện
Nửa đời còn lại, đoàn viên đợi chồng
Tay ôm con dại vào lòng
Tóc pha sương muối mênh mông nổi sầu

GIAO THỪA, LỖI KHÚC TÓC TƠ

Yêu em từ nửa dòng đời
Từ mùa lá rụng, góc trời xa xôi
Yêu em chỉ một năm thôi
Còn mai sau nữa, dòng trôi hững hờ
Yêu em lỗi khúc tóc tơ
Bút hoa nghiêng ngã, câu thơ rối bời
Vận âm đã lỡ nhịp rồi
Nghe lòng rưng rức đàn thôi ... Thôi đành
Nụ mai còn biếc trên cành
Hay là đã lỡ một nhánh xuân xanh
Tháng năm xưa ấy thiên thanh
Nhớ vòng tay cũ chẳng thành nợ duyên
Phấn son quên hết đường viên
Vụng về, phai nhạt, xa triền dốc yêu
Gối trong hương cũ ít nhiều
Chút tình rêu phủ hắt hiu dấu hài
Tay nâng Kiều, sách vàng phai
Dở trang bói quẻ trần ai - Giao Thừa

GIÔNG TỐ, EM

Biển cuồng xóa mất dấu em
Dạt trôi giông tố nửa đêm mịt mù
Tìm đâu thuyền vỡ nghìn trùng
Tìm đâu ánh mắt làm chùng lòng anh
Bé thơ xanh tóc thiên thanh
Môi ươm hoa thắm một nhành thơ ngây
Em còn lại dấu tóc bay
Âm vang xa khuất, vòng tay bạo tàn
Tự do hai chữ ngỡ ngàng
Đời em nước mắt tuôn tràn đầy vơi
Mặn như muối xót trùng khơi
Xác thân rồi sẽ hoa rơi nhụy tàn
Tuổi em vừa tuổi thiên đàng
Sa vào địa ngục, bàng hoàng biển xanh

GIỌT NGHIÊNG

Phải chi mưa chẳng giọt nghiêng
Em quên anh được, quên duyên mặn nồng
Phải chi đừng có tơ hồng
Chuyện tình em đã như dòng sông trôi
Phải chi môi chẳng tìm môi
Em thoa son đỏ thay Vôi - Cau - Trầu
Phải chi đừng có mưa Ngâu
Trăng không khuyết lõm mảnh sầu nhớ thương
Phải chi đời chẳng lụy vương
Em - Anh có lẽ dặm đường trần gian
Phải chi em biết lối làng
Tim em xoá hết nốt đàn yêu thương
Phải chi nghiên mực Vô Thường
Kiều xưa đâu bước đoạn trường đắng cay

GIỌT THƠM

Giọt thơm nhỏ xuống môi hồng
Nghìn câu thơ chợt vời trông ngộ tình
Vén mây tìm thấy bóng mình
Nghe trong sâu thẳm đêm quỳnh hương lan
Mênh mông giữa những nút ngàn
Chừng như mộng giữa hoa vàng - cõi mơ
Dịu dàng nét lụa nhung tơ
Em mềm nhan sắc dáng thơ gọi mời
 Dịu em anh nhé, tình ơi
Viễn khơi đến chốn tuyết vời đam mê
Ngỡ em hư ảo chợt về
Nghe hơi thở nhẹ bốn bề đêm nay
Môi hồng ném giọt tình say
Ấm thôi cũng đủ ngất ngây đôi bờ
Nồng nàn ... em thật dại khờ
Mảnh xiêm y cũng ngẩn ngơ lạ thường
Trùng trùng vẫy gọi người thương
Em giang tay hứng giọt sương trao tình

GÓC PHỐ MÙA ĐÔNG

Nghe lòng nước mắt rưng rưng
Hình như còn nhớ người đương vô cùng
Biết đâu thôi đã đêm chùng
Biết đâu giai điệu nghìn trùng cách ngăn
Thôi đành nét khuyết vàng trắng
Đã như định mệnh bủa giăng bước đường
Cạn ly giọt rượu đêm trường
Nhìn nhau đáy cốc - đấng vương môi hồng
Xé lòng giữa cõi mênh mông
Ngỡ như nguyệt tận giữa dòng chơi vơi
Dường như thân xác rã rời
Tan thành trăm mảnh không lời trời trăn
Ngủ đi quên mộng gối chăn
Quên đau, quên nhớ ... tình giăng buộc hờ
Em từ ngõ gác hồn thơ
Bước ra, thoáng đã cuối bờ nhân gian
Khuya nay, Ta - Rượu đi hoang
Mùa Đông góc phố muện màng yêu nhau
Dạ hương còn lại đêm thâu
Giữa vô biên tiếng nhiệm màu - Tình ơi

GÓI CHỮ TÌNH

Cho nhau hết một vàng trắng
Dẫu tròn hay khuyết vẫn giăng giăng tình
Cho nhau vụn nẻo cung đình
Vẫn như thiếu sóng mắt nhìn giai nhân
Cho nhau trọn cả xác thân
Vẫn là như thể một phần trái tim
Cho nhau giây phút lặng im
Vẫn như đôi bóng đi tìm nhớ nhưng
Cho nhau vương luyến vô cùng
Vẫn chưa phủ hết muôn trùng trăng sao
Cho nhau chờ đợi khát khao
Chỉ nghe tiếng nói đã nao nao lòng
Cho nhau dòng cửa mệnh mông
Vẫn như hạnh phúc ngóng trông vui đầy
Cho nhau men nhấp tình say
Pha hồng môi ngọc thán ngày yêu thương
Cho nhau sóng vỗ trùng dương
Dường như vẫn thiếu dặm đường bên nhau
Cho nhau sâu thẳm đêm thâu
Đến mai sương sớm rạng màu bình minh
Cho nhau gói hết chữ tình
Dúi trong tay áo dặm nghìn có nhau

GỢI MỘT NỤ HÔN

Sóng tình gợi một nụ hôn
Mặn môi, mặn biển, chợt xôn xao lòng
Tay người nắm cát - hư không
Cũng xuôi dòng chảy, kiếp hồng nhan em
Đôi theo chân bước dẫu mềm
Hình như tình đã êm đềm thắm hoa
Tiếc sao bóng đổ chiều tà
Dẫu còn sóng vỗ mặn mà đại dương
Nắng rơi, nắng nhạt mùi hương
Em nay tóc ngã nửa đường một mai
Nghìn trùng biển vọng lời ai
Em ngồi yên đấy, mệt nhòa gót son
Anh ơi, bọt biển hãy còn
Vỗ tung hạnh phúc sắt son với tình
Khát khao mộng ước riêng mình
Chùng lòng chim biển vô tình bay ngang
Cô đơn sâu thẳm ngõ ngàng
Mới hay biển vẫn menh mang nhớ tình

HẸN HÒ SON ĐỎ

Tình cờ để lại cho đời
Mắt môi con gái ru hời tình yêu
Bao nhiêu son phấn chất chiu
Đành thôi xoá hết ít nhiều ngày xưa
Hương yêu còn chút âm thừa
Hẹn hò son đỏ sáng trưa phai rồi
Thôi em tóc rẽ lệch ngôi
Rưng rưng nước mắt mặn môi vụng về
Sương khuya, gối chiếc nằm kề
Mảnh trăng đi biệt chẳng về với em
Ngủ đi nửa giấc âm êm
Mở toang cánh cửa cho đêm rộn ràng
Vói tay níu lấy thiên đàng
Dẫu như ảo ảnh mộng tràn thanh xuân
Tận cùng ngõ gác xác thân
Chiêm bao vẫn ngỡ chưa gần tình ơi
Câu thơ lục bát nghẹn lời
Gói trong tà áo cuối đời vấy nhau

HOÀNG MAI TỬU

Nhuộm tình em chút lênh đênh
Chút hoa, chút bướm, chút thên thang đời
Chút vàng rục rở buông lời
Từ trong chồi nụ, mai ơi Xuân về
Chút hương tà áo vân vê
Đi theo gót nhỏ lời thề bên nhau
Chút môi son đỏ, đỏ au
Cho tình níu lại sắc màu kẻ phai
Chút hò hẹn dưới cội mai
Yêu nhau sợi tóc chẻ hai cho tình
Chút tay ấm của riêng mình
Vòng eo ngàn ấy vạn nghìn câu thơ
Chút hoan lạc rất tình cờ
Về trong cơn mộng đôi bờ ngắt ngậy
Chút hoàng mai tửu tình say
Trái tim thôi đã quất quay yêu người
Chút sương khói giữa cuộc đời
Nghe khao khát chợt rồi bời đam mê

HOÁ NGHÌN CHÉN SAY

Vót trắng đem ủ men tình
Đợi con trăng tỏ hoá nghìn chén say
Bên tình, bên sóng ngất ngây
Rượu nồng hay ấm vòng tay một người
Trải rong rêu biển rối bời
Lót lưng em ngủ mộng vời giấc êm
Trùng dương khua tiếng sóng đêm
Xoay tròn quỹ đạo cát mềm xuyên sao
Không đâu sóng chỉ rì rào
Dấu âm thanh vỡ hôm nào cuồng dâng
Trời cao và đất thật gần
Đôi ta ở giữa nợ nần tình duyên
Say tình ngất ngưỡng nhớ quên
Nghe trong cung bậc chênh vênh yêu người
Chén tình cạn đáy không lời
Viên môi đọng lại một đời si mê

HOÁ ĐÁ NGHÌN NĂM

Thôi em hoá đá nghìn năm
Để buông xuôi hết thăng trầm nhân gian
Để mai lòng chẳng ngỡ ngàng
Vỡ tan khao khát nhuộm vàng ước mơ
Để xa cảm dỗ ơ hờ
Một tà áo mỏng, một bờ môi ngoan
Để thương cười nụ rộn ràng
Bờ vai nghiêng ngả ngại vàng quân vương
Để đem âu yếm ... Đoạn trường
Thả trôi nghiệt ngã, cuối đường sẽ phai
Để quên lời lả mệth ngào
Đóa xương rồng chột sớm mai rực tình
Nở hoa bên đá ẩn mình
Giữa vòng gai nhọn tưởng hình như quen

Trái tim chạm ngõ hờn ghen
Cái ghen trần tục, mon men đá ngà
Dấu em hoá đá âm thầm
Mắt môi xưa vẫn hương trầm trong ta
Nhìn em tóc đẫm sương sa
Xuân thì thôi đã nhạt nhoà biếc xanh
Biết đâu hồn đá để dành
Âm vang em, tiếng gọi Anh vô cùng
Hay là vách núi chập chùng
Xoa đi như thể muôn trùng nắng mưa
... Lên non ngắm lại em xưa
Tưởng như ta chỉ mới vừa yêu em

HỒN EM NGHÌN NỤ

Mùa Xuân không chỉ mai vàng
Còn anh yêu dấu rộn ràng bên em
Sáng trưa chiều tối êm đềm
Em quên ngày tháng bên thềm nở hoa
Men tình hát khúc hoan ca
Môi anh mớm rượu đêm qua say nồng
Tóc em thả xuống lưng giòng
Đêm như đêm cửa tơ hồng ước mơ
Tay anh chạm nhẹ bến bờ
Hồn em nghiêng xuống đợi chờ yêu thương
Trái tim nạm ngọc đoá hương
Trinh nguyên cánh mỏng vương vương chân người
Hương thơm như chợt gọi mời
Đo vòng hạnh phúc ngàn lời dấu yêu
Thắm sâu ngày tháng ít nhiều
Vạn lần thương nhớ dáng Kiều năm xưa
Yêu em dấu nắng dấu mưa
Hồn em nghìn nụ vẫn chưa thoả lòng

HỒN THUYỀN THÁNG TƯ

Tang thương nửa mảnh hồn thuyền
Dạt trôi thuở ấy, ngã nghiêng phận người
Em thân ngọc trắng rã rời
Tóc bay hoang dại rồi bời biển xa
Con trăng vàng ở quê nhà
Về soi chứng tích đêm qua hải hùng
Tháng Tư ánh mắt buồn chùng
Đôi tay cầu khẩn giữa vùng mêh mông
Biết đâu bờ bến, ngóng trông
Biết đâu còn mắt theo giòng cuốn trôi
Lênh đênh, bám víu, đành thôi
Em chìm thân xác, vỡ rồi ... Trùng dương
Hồn em về giữa đêm trường
Ngồi ôm thuyền cũ, dậm đường ra đi
Muôn trùng giây phút biệt ly
Mặn con sóng vỗ, thôi thì tiễn em ...

KHOÁC ÁO NÀNG THƠ

Em về khoác áo nàng thơ
Anh chao cơn mộng tình cờ cuối thu
Vàng hoa giữa lối sương mù
Biếc xanh lá ngọc thiên thu yêu người
Chợt nghe như thoáng nụ cười
Môi thơm hương phấn ... rối bời màu son
Vòng tay giữ lại eo thon
Tưởng như hẹn mảnh trăng non bất ngờ
Áo em lụa đỏ hững hờ
Vai mềm phủ nhẹ đôi bờ nghiêng nghiêng
Mùi hương quyện giữa trinh nguyên
Hồn anh lạc ngõ thiên tiên hoa đào
Hôn em ... run rẩy ngọt ngào
Ngoài kia trăng cũng lao đao vô tình
Sao khuya đêm ấy lặng nhìn
Ngẩn ngơ chợt biết chúng mình Yêu Nhau

KHẢI HUYỀN

Trong ta, em cửa thiên đàng
Từ đêm màu nhiệm nhụy vàng khai hoa
Xưa như nguyệt khuyết trăng tà
Vùi trong quên lãng tưởng là biệt tăm
Ngộ duyên em cõi trắng rằm
Vút cong hạnh phúc xa xăm cõi trần
Ta tôn thờ đóa ngọc trần
Bằng lòng chết rũ môi gần môi ngoan
Quên đi tục lụy hồng nhan
Chân tình cuống quít vội vàng tìm nhau
Dường như vũ trụ thăm sâu
Tiếng em vọng lại vỡ màu giá băng
Điều gì như thể tơ giăng
Ta như mặc khải tim lẫn xuống đời
Sương khuya ướt đẫm đêm rồi
Trần tuôn giòng mạch thả trôi bóng hình
Khải huyền ta chữ ân tình
Dung nhan em đầy từ nghìn kiếp thơ
Mắt môi sương khói ơ hờ
Trái tim lạ quá ...ta ngỡ yêu em

* *Khải Huyền* có nghĩa là vén màn cho thấy điều bí mật che khuất bên trong

* *Mặc Khải* có nghĩa là mở ra cho biết một điều thiêng liêng mâu nhiệm trong sự tĩnh lặng mà lý trí con người không thể giải thích được

KHOẢ THÂN ĐÊM

Khuya ngồi đợi bóng khoả thân
Đợi âm vang cũ, đợi chân người về
Đợi tình một thuở đam mê
Đợi tim quán quít lời thề bên nhau
Đợi ngày lặng lẽ qua mau
Đợi đêm xưa cũ phai màu. Rưng rưng
Lỡ mai bóng đổ nửa chừng
Ừ thì ngoảnh lại người đứng vô tình
Nghe như mảnh vỡ riêng mình
Buốt đau. Nhắm lại lời kinh vô thường
Mắt như sâu thẳm đêm trường
Tìm mê lộ ở giữa đường hư vô
Dường như có chiếc lá khô
Rụng ngoài hiên vắng loã lồ dưới trăng
Khép tà áo lụa - giá băng
Đôi môi chợt đọng giọt thăng hoa tình
Thôi em lặng lẽ cuộn mình
Vào chốn gối của trăm nghìn yêu thương

KHÓC TÌNH VÔ THANH

Hồn thơ em rót vức sâu
Chìm trong biển sóng sắc màu gian truân
Khóc đi .. nước mắt thật gần
Đọng trong khóe lệ giai nhân. Đoạn trường
Em xưa tà áo khói sương
Nên tình thoáng đã vô thường lên đên
Nhật mây, nhật gió để quên
Hay là để nhớ những thân thang đời
Dường như lục bát cuối trời
Xiêm y lụa mỏng lả lơi với tình
Đêm khuya dạ khúc riêng mình
Trái tim lặng lẽ biệt tình ... Cạn ly
Tháng năm phủ lấp xuân thì
Một màu vàng lá, vân vi bốn mùa
Ngoài song khe cửa gió lùa
Khép hờ khuy áo, mộng vừa phôi phai
Nghe như con chữ hoài thai
Vớ đêm trăng khuyết nhớ mai ... dậm nghìn
Say men nghiêng chén rượu quỳnh
Áo em đổ thắm, khóc tình - Vô Thanh

KHÚC TÌNH SEN

Yếm hoa ôm nụ sen trần
Ngọc ngà hương nhụy, tần ngần lòng anh
Ngắm tình biêng biếc xuân xanh
Đưa tay chạm khẽ hóa thành hư không
Em như sen nở giữa dòng
Xuân thì môi thắm mênh mông đất trời
Tay thôn nâng đóa hoa đời
Tâm nghe thanh thoát, mộng rời thuyền mơ
Khúc tình sen bỗng hóa thơ
Cánh hoa, bùn đọng. Thoát bờ trần gian
Trong em thơm ngát thiên đàng
Hồn như thoang thoảng dịu dàng hương xưa
Một đời còn lại nắng mưa
Qua luân hồi chợt như vừa tỉnh mê
Dứt lòng chân bước đi về
Bóng trắng nguyệt bạch, lời thề bay đi

KHÚC TÌNH THẤP THOÁNG

Khuya trăng trở giấc bên thềm
Nghe sương rơi tiếng giọt mềm nhớ ai
Khúc tình thấp thoáng đêm dài
Biết thời gian có còn hoài yêu thương
Hay như bóng đổ đêm trường
Sớm mai thức dậy nửa đường nhớ quên
Giang tay em gói nửa bên
Nửa từ kiếp trước, nửa thân thang tình
Ừ thì ngần ấy riêng mình
Tưởng như yêu dấu bóng hình kề nhau
Đêm như đêm của hôm nào
Đa tình hôn nụ ngọt ngào mi cong
Trong mơ hương gói thơm nồng
Cuồng si giữ lại môi hồng trong tim
Anh như khờ khạo đi tìm
Men say chất ngát đã chìm trong em
Siết vòng tay lại - khát thềm
Nghe giun đé chọt nửa đêm giật mình

KHÚC TRẦM CA

Đôi khi biển chợt khóc thầm
Sóng xô bờ cát điệu trầm viễn khơi
Nghìn con ốc nhỏ ngàn đời
Trùng dương trời giạt xa rời, ản thân
Em như hạt cát vương chân
Theo anh một thoáng, chỉ ngàn ấy thôi
Vô tình giọt muối mặn môi
Tan trong biển lặng khúc nôi muôn trùng
Triều dâng cuộn sóng khôn cùng
Cuốn trôi sâu thẳm vào vùng nhớ thương
Tương tư gió lộng ngát hương
Mây bay, tóc rối lẽ đường ngoi ngoan
Dấu gì trong thoáng lẽ làng
Trái tim da diết muện màng yêu anh
Dịu dàng một khoảng thiên thanh
Bầy chim vỗ cánh về quanh đứng nhìn
Dấu chân còn lại - gót tình
Tự tình như thể chúng mình yêu nhau

LÀ THƠ

Dường như em phải là thơ
Dấu đời em vụng ước mơ bình thường
Nắng phai chiều đổ cuối đường
Riêng em níu lại chút hương tạ tình
Để mai trời đất riêng mình
Như sương đọng giọt lung linh dịu dàng
Để khuya, đêm trái tơ vàng
Rủ vàng nguyệt xuống thế gian bụi trần
Anh về theo những dấu chân
Ướm hài gót ngọc như gần bên em
Đưa tình về giữa ngõ êm
Trăm nghìn lấp lánh lối mềm sao giăng
Rót thơ, rót rượu mời trăng
Nói vắn lục bát, trắc bằng yêu nhau
Tạ ơn con chữ nhiệm màu
Dòng thơ bất chợt nghìn câu chạnh lòng
Kiều xưa giữa chốn bụi hồng
Cầm kỳ thi họa một vòng truân chuyên

LẠC CỐI HOANG

Mặt trời, con nắng sánh đôi
Em ngời tóc lệch đường ngôi dịu dàng
Mảnh trăng gom lại tơ vàng
Đêm mệnh mang nhật cung đàn yêu thương
Theo em cửa ngõ thiên đường
Tìm đâu mối nối vô thường đêm qua
Nỗi đau vỡ khối băng hà
Tan thành sông chảy, bóng tà nguyệt soi
Từ trong vô thức nhỏ nhoi
Em như trời dậy mắt môi diệu kỳ
Thịt da ươm mộng xuân thì
Em như ngũ sắc, ta quỳ bên em
Dịu lừng ngả xuống lụa mềm
Trải lung linh với ấm êm sóng tình
Trần gian bỗng chốc vô hình
Không trăng sao nữa, lạc nghìn cõi hoang
Rót say đầy chén ngọc vàng
Chạm tay khe khẽ đã tràn hương hoa

LẠI NGỒI ĐÂY VỚI ANH ...

Lại ngồi đây với anh đi
Lỡ mai sóng vỗ chim di nghìn trùng
Lỡ mai đời chợt vô cùng
Không còn nhau nữa đêm chùng xa xăm
Lỡ mai tên gọi biệt tăm
Nửa khuya quanh quất... chỗ nằm trống không
Lỡ mai một sớm môi hồng
Trăm năm mím lại hư không kiếp người
Lỡ mai vang vọng một đời
Chén trà còn đầy, ai mời - mời ai
Lỡ mai chân mỗi mệt nhòai
Thôi em đứng lại bên ngoài sân vui
Lỡ mai lòng chợt ngậm ngùi
Hình như em muốn ngủ vùi để quên
Ừ thì chẵn gối một bên
Nửa bên còn lại chông chênh cuộc tình
À ơi câu hát lục bình
Ru tình, tình ngủ - Ru mình lên đèn

LỤC BÁT BỀ ĐÔI

Câu thơ lục bát bề đôi
Lỡ gieo thương nhớ, lỡ trôi xuôi giòng
Ngôn từ bằng trắc mênh mông
Tựa như uẩn khúc con sông cuối nguồn
Dấu đi ánh mắt em buồn
Mới hay rằng đã quay cuồng trong tim
Gọi nhau âm vỡ đã chìm
Tìm nhau lại thuở màu sim ân tình
Xót xa duyên kiếp lục bình
Em xưa thôi đã một mình nổi trôi
Để câu lục bát bồi hồi
Lao đao vắn điệu, khúc nôi đoạ trường
Thả dòng tóc đứng soi gương
Níu thời gian lại, điểm sương má hồng
Nghe môi mắt của hư không
Dường như nường nấu giữa dòng trần gian
Buộc đời ân ái thênh thang
Giữa câu lục bát ươm vàng giấc mơ
Thôi đừng bề một vắn thơ
Trái tim có lẽ dại khờ trăm năm

LỤC BÁT BIỂN

Biển không yếm thắm đào phai
Mà sao như buộc hồn ai đại khờ
Ráng chiều bắt chợt băng quơ
Theo dòng tĩnh lặng ngần ngợ xuống trần

Sóng tình thôi đã nghìn trùng
Vẫy tay xa khuất chập chùng mây bay
Chỉ vừa môi chớm men say
Dường như con sóng đã quay quắt đời

Áo em lụa đỏ mây trời
Hoá ra huyền thoại ngàn lời trùng dương
Trùng dương ngàn ấy yêu thương
Phải chi còn dấu chân vương của tình

Một ngày ...
Đem thơ ra biển với anh
Mặt trời thức giấc vây quanh chỗ nằm
Biển chiều còn lại xa xăm
Vòng tay khép lại tường nằm kề nhau

Nắng vàng nghiêng xuống dòng trôi
Phải chăng đã luy khúc nôi đã tình

Cuối đời mây cũng nhạt phai
Vỗ về con sóng mệt nhòa kiếp xưa

Trăm con sóng vỗ phận người
Nghìn câu ân ái xa rời trần gian
Chia đôi hai nửa - lỡ làng
Ôm em, sóng chợt ngỡ ngang trăm năm

Trùng khơi biển mặn dạt dào
Bạc đầu sóng cuộn xô xao chân người

Gọi anh từ biển thiên thu
Bỗng nhiên con sóng chợt ngu ngơ tình

Nhấn gì với khoảng trời mây
Tóc tơ em đã loay hoay một đời
Còn đây con sóng ngàn khơi
Còn câu lục bát chơi vơi giữa dòng

LỤC BÁT NHƯ THƯƠNG

Đem câu lục bát tình xưa
Vùi trong biển cát như chưa yêu người
Đem câu lục bát vẽ vờ
Treo lên vách núi lưng trời với mây
Đem câu lục bát đắm say
Thả trôi sông vắng những ngày nhớ nhau
Đem câu lục bát ngắt sầu
Phổ thành ca khúc qua cầu xa xăm
Đem câu lục bát trắng rằm
Trao người một thuở gối nằm kề bên
Xót xa giữa quăng lênh đênh
Trái tim nghiêng ngả nhớ quên vô tình
Cõi lòng từ đấy lặng thinh
Giấc khuya khép lại trăm nghìn mộng mơ
Nợ tình trả một đời thơ
Làm sao em biết cuối bờ vắn vương
Thôi câu lục bát Như Thương
Sẽ còn cung bậc đoạn trường ru nhau

MÃI CÒN XANH RÊU

Áo xanh rêu chẳng bạc màu
Giữa mênh mông của rừng sâu sương mờ
Đất trời luân chuyển tình cờ
Xoay vòng nhật nguyệt bên bờ chiến chinh
Mộ người lính trận đang trình
Đâu hồn chiến mã nặng tình quê hương
Áo anh nhuộm đỏ vết thương
Thắm sâu lòng ngực dậm đường tử sinh
Thôi anh lặng lẽ riêng mình
Giữa màu nâu đất, an bình nghỉ ngơi
Bên trầm luân của cuộc đời
Anh Hồn Tử Sĩ rạng ngời vang danh
Vẫn vang vọng Khúc Quân Hành
Điệu kèn thúc giục tiễn anh lên đường
Tên anh sách sử ngàn chương
Ghi công chiến tích nén hương chưa tròn
Tuổi xuân dâng hiến nước non
Anh, màu áo trận mãi còn xanh rêu
Lá khô rơi rụng ít nhiều
Ấm người dưới mộ bóng chiều hoang vu
Bạt ngàn lời của vi vu
Gió rừng vọng lại tiếng ru thác ghềnh
Anh giờ còn lại - nhớ quên
Giữa lòng quê mẹ đã mênh mang tình

MAI XUÂN KHÚC

Gót hoa lưu lạc chốn nào
Trần gian ... ừ nhĩ, xôn xao sắc vàng

Rừng mai xưa khuất trong mơ
Trăm năm tóc trắng thẫn thờ ngòi trong
Bẽ bàng một kiếp giữa dòng
Ngậm sương kết nhụy cõi lòng hiến dâng

Em thay áo mới: Hoàng hoa
Lung linh trong nắng cội già nương thân
Quên đi một thoáng bụi trần
Dấu mong manh giữa xoay vần tháng năm

Dấu trong hương nhụy hoa vàng
Trọn mùa Xuân của ngõ ngàng giá Đông
Dấu trong tim một cõi lòng
Yêu thầm một đóa môi hồng thanh xuân

Tìm em một nụ mai vàng
Khắc khiu một nhánh, nở ngàn đóa hương
Tâm em một cõi vô thường
Dấu đi hay đến bên đường trần gian

Vẫn như là cả Mùa Xuân
Dẫu em lạc lõng, hiện thân thiên đàng
Vẫn hương vẫn nhụy ươm vàng
Từ cảnh nhựa đã cưu mang Xuân Tình

Em về xúng xính áo hoa
Lên non chờ khúc Xuân ca ngọt ngào
Lặng nghe cây cỏ xôn xao
Ngậm sương mai sớm, lời chào biếc xanh

Vạt hoàng hoa nửa lưng đồi
Nắng lung linh nắng, em ngồi dáng Xuân
Em như một nụ môi gần
Đóa hoàng mai lạc xuống trần rong chơi

Hồn nghiêng cánh mỏng đợi Xuân
Hoa vàng, nụ thắm hiến dâng cho đời
Lá xanh biêng biếc mộng vời
Chẳng còn e ấp một thời tiểu thư
Bên đời hạt bụi trầm tư
Xoay vùn vũ trụ đã như vô cùng

MÊNH MÔNG VỚI ĐỜI

Một mình biển có buồn không
Hay là biển vẫn mênh mông với đời
Rẽ đôi con sóng trùng khơi
Nửa xa biển biệt rong chơi nghìn trùng
Nửa còn lại, nhớ đêm chùng
Trái tim thôi đã ngại ngừng yêu nhau
Ngỡ ngàng hạt cát buốt đau
Làm sao giữ lại mai sau mặn nồng
Đất trời, biển nổi cuồng phong
Em nghiêng ngã giữa cõi lòng chênh vênh
Mím môi, để nhớ để quên
Để người nước mắt lênh đênh đoạn tình
Phấn son ký ức chúng mình
Theo mưa Tháng Sáu dậm nghìn trôi xa
Thăm sâu tiếng vọng ơ à
Thơ em ướt hết đêm qua ... rất buồn

MÔI ĐỎ - MÔI HỒNG

Môi em, môi đỏ môi hồng
Như hương trầm ngải theo dòng đam mê
Vén mây quên ngõ đường về
Gọi tên em giữa bốn bề cuồng tâm
Nửa trôi về cõi em nằm
Nửa nghiêng dốc đến trăm năm đại khờ
Bước trần lạc một cõi mơ
Phân vân ngã rẽ câu thơ si tình
Khuya ta mở lại trang kinh
Từ trong tiềm thức vô minh phận người
Yêu em vô tận cạn lời
Dấu mệnh mờng lấm ... cõi đời điểm trang
Ôm em - đời hết đa đoan
Quên đi hờ hững đêm sang lặng thắm
Em thôi như đoá cài trâm
Một đời luân lạc, tháng năm mịt mù
Trao em - ta, giọt cạn cùg
Nghe mưa rơi hạt nghìn trùng, nở hoa
Môi tình rạo rức lòng ta
Đêm như khép lại giữa tà áo thơm

MỘ KHÚC THÁNG TƯ

Tháng Tư mộ khúc quê mình
Niềm đau đáu của vạn nghìn trái tim
Còn đâu chồng – Vợ ... kiếm tìm
Một vành tang trắng, mộng chìm thanh xuân
Nhớ em, đợi phép về gần
Dăm ba câu viết riêng phần vợ yêu
Thôi em còn lại chắt chiu
Thư người lính trận một chiều xả thân
Chuyện xưa giữa chốn ba quân
Giày Saut ngang dọc, hiến dâng chẳng màng
Tay người cung kiếm thênh thang
Hồn sông núi Việt rờ ràng nam nhi
Tao-Mày đôi ngã chia ly
Châm Mày điều thuốc ... thôi thì tử quy
Phù dung độ tuổi xuân thì
Tim ngoài cửa lớp, chim di quốc mòn
Má hồng, phấn nụ, môi son
Em tung tăng giữa mộng tròn ước mơ
Thế rồi biển thật tình cờ
Dìm em xuống tận ... xa bờ yêu thương

Giàn trầu, giàn mướp quê hương
Đâu màu xanh biếc vấn vương ân tình
Phù sa bồi lở dòng kinh
Mới hay rằng đã chiến chinh điêu tàn
Mù U khêu ngọn đèn vàng
Ru con, goá phụ lỡ làng ... Niềm đau
Máu cha đổ thấm hoá nâu
Như màu đất mẹ rĩ sâu Tháng Tư

MỘT LẦN THIÊN THU

Tháng Ba vốc đất chôn Mày
Lấp màu áo trận, Tao-Mày chia phôi
Còn lời ao ước đành thôi ...
Mày chưa lần được hôn môi người tình
Dốc đời bụi cỏ lặng thinh
Vùi đi thể xác vô tình mở toang
Trái tim của chốn thiên đàng
Một ngày bỗng hoá trăm ngàn đờn đau
Nắm tay, mình sẽ có nhau
Áo Tao ướt đẫm máu đào. Xổn xang
Cống Mày một đoạn trần gian
Ráng đi Mày nhé, Đại Bàng chờ ta
Bóng rừng đổ xuống nhạt nhoà
Hai người lính trận đêm qua kiêu hùng
Thẳm sâu giữa chốn muôn trùng
Tiếng rừng vọng lại chập chùng bước chân
Anh Hùng Vị Quốc Vong Thân
Lá rừng phủ kín một lần thiên thu

MỘT MÌNH

Một mình cười khóc một mình
Như xưa giờ vẫn một mình bấy lâu
Một mình như giọt mưa mau
Rụng rơi trăm vạn cánh sầu ngoài hiên
Một mình khi nhớ, khi quên
Rằng Ta với Bóng - cạnh bên với mình
Thôi thì đêm cũng lung linh
Ngọn khuya nến thấp Bóng - Mình có nhau
Thôi thì ngày sẽ qua mau
Bóng nghiêng dáng đổ đằng sau Bóng mình

MỘT NỬA MÙA XUÂN

Em như một nửa vầng trăng
Bóng nghiêng ảo ảnh nốt thăng xuân thì
Nửa khuya còn lại cung si
Đêm trôi nhân ảnh ngộ tri đất trời
Nửa như lặng lẽ mưa rơi
Nửa như vạt nắng từ lời thiên thanh
Nửa như em quá mong manh
Để dường như đã loanh quanh với đời
Nửa mùa Xuân nhẹ môi cười
Mai vàng rực rỡ mặt trời đi xa
Nửa như chạm khẽ chiều tà
Nhìn con nắng đổ tường là dáng trưa
Biết đâu một nửa giọt mưa
Vẫn còn đâu đấy ... như xưa chúng mình
Chỉ như một nửa cuộc tình
Mà sao say đắm như nghìn giấc mơ
Rượu tình sóng sánh câu thơ
Nhấp môi thôi đã trễ bờ ái ân
Vén tà áo lụa đón Xuân
Tĩnh cơn mộng đã hóa thân mai vàng
Trái tim dấu nét kiêu sang
Thôi em một nửa tay choàng yêu thương

MÙA ĐÔNG ÁO DẠ

Tim lẫn xuống tận cuối đời
Chân ai dừng lại biếc đời cỏ xanh
Dốc tình sỏi đá loanh quanh
Lối mòn tưởng đã ngỡ thành thiên thu
Đại khờ như thể gã mù
Ta yêu tha thiết thành tù nhân si
Mùa Đông ... tháng Chạp nhu mì
Dấu tay trong áo dạ vì yêu anh
Lá xanh, lá đỏ trên cành
Gần nhau quấn quít hoá thành tương tư
Thế gian bỗng hết ngôn từ
Môi thơm bỗng lạ tưởng như rộn ràng
Ước gì đừng có mùa sang
Ta xin ở lại dịu dàng bên em
Sáng, trưa, chiều, tối êm đềm
Nhìn em mê muội đến mềm trái tim
Cuối Đông chợt lạnh ... em tìm
Chút hương phù phiếm đã chìm nơi nao

MÙA ĐÔNG BỎ BÙA

Mai em còn vạt tóc xiêu
Đường ngói rẽ lối muối tiêu tháng ngày
Má hồng trang điểm loay hoay
Tìm đâu nhan sắc bóng mây thuở nào
Sợi thơm bồ kết ngọt ngào
Đã bay theo cỏi trăng sao đa tình
Sớm mai giữa ánh bình minh
Vớt lên ủ lại hương trinh nhụy vàng
Gọi tên em ngỡ thiên đàng
Tôn thờ... ta đã để tràng hạt rơi
Chợt nghe trăng vỡ tiếng cười
Sao khuya rụng xuống không lời trời trăn
Một vòng nhật nguyệt ăn năn
Muộn rồi, như thể tảng băng trong hồn
Tiếc chi tóc biếc đa ngôn
Phai sương điểm trắng, môi hôn bốn mùa
Khép thôi vạt áo gió lùa
Để đêm Đông lạnh bỏ bùa ái ân

MÙA ĐÔNG LỤA ĐỎ

Em quàng khăn lụa mùa Đông
Dịu dàng một mảnh tơ lòng vương mang
Cuối thu sắc đỏ, sắc vàng
Nắng ươm màu nắng rộn ràng đi đâu
Lá hoa mừng phút nhiệm màu
Trải chân mỗi bước qua cầu nhân gian
Thôi em vương lụa muện màng
Ấm tình một thuở thiên đàng thanh xuân
Vô tình son phấn ngọc trần
Luyến lưu năm tháng xoay vần nắng mưa
Ừ thì ngàn ấy vẫn chưa
Tàn phai nhan sắc thuở xưa dáng Kiều
Dấu như len lén ít nhiều
Tóc phai sương khói, mây chiều hoàng hôn
Mùa Đông lụa đỏ vô ngôn
Đất trời cũng chột nghe xôn xao lòng

MƯA và EM

Nghiêng vai, nghiêng giọt mưa trời
Nghiêng bờ tóc ướt, nghiêng đời thiên thu
Em ngồi nhìn lại phù du
Trăm năm như thể lời ru trĩu buồn
Dòng trôi xóa hết ngọn nguồn
Trong đôi mắt ướt những ruồng rẫy xưa
Vòng tay em ngỡ như chưa
Một lần níu lại tình vừa đi xa
Tưởng như đáng mỏng ngọc ngà
Ngồi chung vai tựa, không là riêng em
Phải chi bóng đổ bên thềm
Có tình xa xót, tim mềm lụy nhau
Nào ngờ chỉ tại mưa ngẫu
Nên mưa rưng rức giọt sầu bên em

MƯA GIĂNG

Một đời mẹ với mưa giăng
Với sương muối lạnh, với trăng lu mờ
Vòng eo thôi hết là thơ
Tóc mai thôi cũng tình cò rẽ ngôi
Những đêm trăng trở, khúc nô
Đường đời vụn nẻo giữa hồi nhiều nhưng
Nước non, non nước tang thương
Phu thê cách biệt đoạn trường nhớ nhau
Mớm con giọt sữa lòng đau
Cha con chinh chiến biết đâu Đi - Về
Gót son chai ngõ chợ quê
Tay sần rơm rạ, khúc đê chạnh lòng
Chiều nhìn con nước lớn, rờn
Mới hay mẹ khóc như dòng sông xưa
Dấu anh, dấu cả nắng mưa
Dấu con đò vắng, đò đưa bến tình
Lênh đênh sông nước lục bình
Anh ơi năm tháng con mình ... đợi cha
Em như ngói cổ hiên nhà
Che mưa che nắng - đàn gà ôm con

NĂM NGHIÊNG

Nằm nghiêng xiêm áo ửng hồng
Vai gầy buông xuống mềm lòng đắm say
Điều gì như thể vòng tay
Anh Em quán quít, tháng ngày vắng xa
Con trăng đêm ấy mận mà
Nên chi bóng nguyệt hoá tà áo bay
Mùi hương cũ ở chốn này
Về theo thương nhớ quắt quay nỗi mừng
Môi em nhan sắc nửa chừng
Thiên hà vũ trụ ngập ngừng khát khao
Tưởng như đêm của chiêm bao
Thị thơm cổ tích rơi vào túi anh
Nâng niu em thoáng dễ dàng
Chiếc khuy áo chột mong manh chút gì
Âm vang chạm ngõ tình si
Trong em như đã thắm thì ước mơ
Khít khao một chỗ tình cờ
Hình như có tiếng đợi chờ ngàn sau
Làm sao nghiêng xuống đời nhau
Để mai áo chắng bạc màu lụa phai
Vụng về ngôn ngữ riêng ai
Làm sao nói tiếng yêu hoài trăm năm

NGÀY TÌNH BỎ ĐI

Cỏ cây chết điếng trong lòng
Ngày tình bỏ núi, bỏ sông dặm ngàn
Bỏ mây trời giữa thênh thang
Bỏ tà áo mỏng nhuộm vàng phố xưa
Bỏ lời hò hẹn sớm trưa
Bỏ chân cuống quít đón đưa em về
Bỏ ngày rục rờ đam mê
Bỏ đêm trăng đã vỡ về nửa khuya
Em-Anh đôi ngã cách chia
Nước sông khô cạn, núi lìa non cao
Mây quên mưa nắng rạt rào
Em thôi trang điểm má đào đợi anh
Dường như nước mắt vòng quanh
Thay đường viền kẻ đã thành chân chim
Mới hay khoảng giữa trái tim
Chữ Yêu Thương chợt đi tìm Thương Yêu
Âm vang vọng lại tiếng chiều
Rưng rưng em khóc quạnh hiu riêng mình

(24 tháng 6, 2010)

NGẬM HOÀI MÔI EM

Tình cờ em ngậm sương mai
Nở thơm cõi mộng trang đài phấn hương
Đợi em một quãng Vô Thường
Lối mòn rêu phủ dặm đường tìm nhau
Anh ơi, vạ nẻo bể dâu
Cuối đời em ... áo nhạt màu thời gian
Bụi trần em chợt vỡ vàng
Ừ thôi ta sẽ muện màng bên em
Thân như ôm siết thân mềm
Gối chần đã lỡ, nửa đêm âm thầm
Phiến môi em thuở xa xăm
Nghe như mộng đỏ trăm năm đa tình
Yêu em giữa cõi phù sinh
Khát khao riêng nỗi lặng thinh vui đầy
Nụ hôn chết giữa ngát ngây
Vòng tay giữ lại đêm này, sợ phai
Cuồng si theo dấu tóc mai
Lòng ta trầm khúc: Ngậm hoài môi em

NGÂM TÌNH

Chùng như đêm đã nửa đêm
Chút thương, chút nhớ nghe mềm gối chăn
Lưỡi tình như mảnh trăng rằm
Cuộn tròn vàng nguyệt - ta nằm bên em
Ngậm em, chỉ thoáng môi mềm
Mới hay tình đã êm đềm trong ta
Hình như trời đất gần xa
Không ôm em được ... như là xa xăm
Em thơm có lẽ nghìn năm
Để ta hoá kiếp về thăm môi hồng
Một đêm duyên nợ Vợ Chồng
Ngỡ nhân gian đã cạn vòng thời gian
Dẫu ta quán quít muộn màng
Vẫn như hương phấn mộng vàng bên em
Để tình khao khát chợt thèm
Chuồn môi ly rượu say mềm đầy vơi
Anh ơi ngàn ấy một thời
Cuối đường chắc sẽ một đời nhớ nhau

NGHỆ DÒNG LỤC BÁT

Kiếp xưa hạt bụi rong chơi
Đầu thai khoảnh khắc xuống đời hoá thơ
Áo trắng mê lộ tình cờ
Theo tà nguyệt bạch ngu ngơ lạc đường
Năm năm tháng tháng vô thường
Tình ơi giữ lại dậm đường mộ bia
Có con để nhỏ nửa khuya
Tiễn hồn Lục Bát vừa chia tay tình
Đêm như yên lặng tưởng mình
Nhập trang thơ cũ trăm nghìn yêu thương
Có chẳng định mệnh vấn vương
Để vắn thơ cuối đoạn trường dở dang
Tóc mai em rẽ đôi hàng
Sao em yếu đuối, ngỡ ngàng, phân vân
Giọt tình rơi xuống cõi trần
Hoá bong bóng ngỡ một lần trời trần
Thôi em dấu hết gổi chăn
Để lòng quên nhớ tơ giảng đa tình
Dẫm câu lục bát riêng mình
Giữa dòng nghện lại, lặng thinh nỗi buồn
Em như chiếc lá giữa nguồn
Cuốn phăng đi mắt, qua trường nhật nhòa
Nghe âm thanh vỡ đêm qua
Rã rời tiếng khóc thăng hoa đỉnh trời

NGHIÊNG ĐẦU LÀM THƠ

Chúng mình hai đứa ôm nhau
Cỏ cây cũng muốn nghiêng đầu làm thơ
Bên trời một thoáng vu vơ
Đồi còn ngậm nắng giả vờ lãng xa
Ôm em một chút mượt mà
Cúi nhìn, khoảnh khắc đi qua vô tình
Áo hoa em chợt giật mình
Dường như lạ quá hương trinh xuân thì
Trời sinh con gái nhu mì
Để anh dâng đoá tình si làm bùa
Rồi anh mơ chuyện làm vua
Em làm Hoàng Hậu như mùa Đông xưa
Sao trời bỗng lạnh ... lạ chưa
Để anh chợt thấy em vừa vòng tay
Ngẩn ngơ anh ngắm dáng gầy
Dịu dàng bờ tóc hoá mây trắng mềm
Thì thầm nói với tóc em
Cho anh thơm nhẹ, êm đềm nét duyên
Để mai anh sẽ không quên
Rằng em một thuở đã nên vợ chồng

NGHÌN LỜI THIÊN THU

Biển chiều em lỡ một mai
Thôi anh đã lạc dấu hài năm xưa
Anh ra hỏi biển sớm, trưa
Mới hay em vẫn như chưa trở về
Dấu chân trên cát, lời thề
Sóng xa cuốn mát, bốn bề mênh mông
Biết đâu ... em ở giữa dòng
Trùng trùng nước biếc, anh lòng xót xa
Mơ hồ anh gọi ... Em à
Em đi đâu mất, chắc là giận anh
Để anh đi hỏi trời xanh
Hỏi chim vỗ cánh, hỏi quanh quất tình
Hỏi mây có thấy bóng hình
Người yêu bé nhỏ lung linh tơ trời
Chiều tàn, con nắng buông lời
Cát xô bờ cát rã rời bước chân
Xoa tan dấu vết ngại ngần
Có vì sao bỏ bụi trần thiên di
Dấu chân em đã trôi đi
Chìm theo biển mặn tình si một đời
Nghe trong tiếng sóng ru hời
Em nằm khóc giữa nghìn lời thiên thu

NGHÌN XƯA TRĂM KIẾP

Ơi em vạt áo lượt là
Tình ta huyễn hoặc đêm qua nhớ người
Vòng tay, rượu chuốc lả lơi
Thơm hương ủ nhụy mộng vời tiểu thư
Cõi say quên hết ngôn từ
Ngắm em nhan sắc tương tự mù lò
Ta quỳ nâng chén hoàng hoa
Dâng em môi ngọc riêng ta tôn thờ
Rộn ràng trời đất ngân ngơ
Hoá mưa, hoá nắng làm thơ tỏ tình
Dấu đi biển sớm bình minh
Dấu đi đêm của cuộc tình đắm say
Yêu em dấu chỉ một ngày
Nghìn xưa trăm kiếp trời bày nợ duyên
Mặt trời vàng rực nghiêng nghiêng
Lung linh mắt biếc môi viền tình si
Ta theo em dáng tiểu mi
Con trăng lạc lối ngõ đi, ngõ về

NGỦ SAY BỜ CÁT

Gối đầu bờ cát ngủ say
Sớm mai thức giấc, mây bay hững hờ
Lặng nhìn sóng vỗ đợi chờ
Trăm nghìn kỷ niệm dạt bờ xa xăm
Có con ốc nhỏ thặng trầm
Vỡ đôi mảnh chợt âm thầm trôi xa
Nằm nghe hạt cát vỡ oà
Đêm như khép lại mặn mà trùng dương
Thịt da thặng thốt mùi hương
Từ trong tiền kiếp đã nương theo về
Cuốn ra biển cả lời thề
Xoá đi hết những vụng về thuở xưa
Anh ơi, em tưởng như chưa
Quên đi hạnh phúc mới vừa chạm tay
Mặn nồng gió thổi Đông Tây
À ơi, tình đã lất lay ngút ngàn
Lòng em còn lại sóng tràn
Như vòng tay của muện màng yêu anh

NGỰC TRẦM CHI MỘ

Nỗi buồn vỡ trái tim ra
Hồn như lạc lối sương sa dậm trường
Chốn dung thân đã vô thường
Ngực trầm chi mộ đoạn trường cựu mang
Nét môi lưu dấu thiên đàng
Mệnh mỏng một cõi giữa ngàn cội hoa
Rỗng không một bóng chiều tà
Trăm nghìn con chữ nhật nhòa yêu thương
Dấu em hơi ấm vẫn vương
Một ngày cuối ngõ phai hương ... Đường về
Thôi ta ngóng chặng đường quê
Tìm trầm hương cũ đam mê một thời
Chút gì còn lại cho đời
Ngọt ngào say đắm hóa lời hư không
Sao nghe lạnh buốt mùa đông
Người đời ruồng bỏ, đắng lòng con tim
Mở toang hết vụn ngõ tìm
Nồng nàn yêu dấu đã chìm khuất xa
Thoảng nghe vang vọng đêm qua
Tiếng người tình thuở tim ta yêu cuồng

NGHIÊN BÚT GIAO THỪA

Nghiên son đọng mực Giao Thừa
Chữ tình vẫn ngổ như vừa yêu thương
Mở lòng khai bút tâm hương
Cội mai hé nụ ngàn phương xa gần
Đất Trời bỗng chợt vô ngần
Giao thoa ca khúc hoá thân Xuân nồng
Em, đêm Trừ tịch nghiêng dòng
Thơ trăm mảnh chấp nối vòng ngộ duyên
Sắc hương còn chút vô biên
Như xưa em thưở khôi nguyên nghìn trùng
Bút nghiên đừng lạc mê cung
Mực son e ấp ngại ngừng nét hoa

NGOÁY TRẦU CHO NỘI

Miếng trầu con ngoáy đỏ vôi
Nội còn đâu nữa, xa xôi muôn trùng
Nội thương con giữa mịt mù
Giữa đời trăm ngã bão bùng nổi trôi
Miếng quà tám bánh, nội ơi
Con xưa ba tuổi mồ côi một mình
Đêm nằm nội dạy câu kinh
Lên chùa lạy Phật, tử sinh vô thường
Mai kia cuối một quãng đường
Nội không còn đứng cổng trường đón con
Cối trầu đọng lại màu son
Tóc xanh con vẫn măng non dại khờ
Nội đừng xa biệt trẻ thơ
Để con sống với ước mơ thật hiền
Để nghe chuyện kể thần tiên
Lời ru cổ tích chao nghiêng câu hò
Nội giờ thân xác bụi tro
Cối trầu lạnh ngắt, con đà biệt ly

NGUYỆT BẠCH

Anh hôn sợi tóc mong manh
Trăng khuya chợt rụng một cành hoa mơ
Em nghiêng dáng cổ tình cờ
Hồn anh xiêu đổ, câu thơ lạc vắn
Em - Trăng vời vợi thật gần
Nhả tơ nguyệt bạch giữa tần ngần yêu
Dáng trăng ngần ấy chất chiu
Điểm trang phấn nụ, anh nâng niu tình
Dường như quá khứ lặng nhìn
Cõi thiên đàng của chúng mình yêu nhau
Trong em muôn vạn sắc màu
Con tim dọ dẫm cho nhau mặn nồng
Yêu em vô tận môi hồng
Dày vò sâu thẳm một dòng thơm hương
Chùng như đêm ấy giọt sương
Dịu dàng đọng lại ... vô thường chợt khô
Về đâu thân xác hư vô
Ngủ quên giữa cõi ngầy ngô đa tình

NGUYỆT KHÚC

Căng tròn bầu nguyệt vàng xưa
Thả nghiêng dòng tóc cho vừa dáng yêu
Ta dâng em cỗi hồn xiêu
Màu trinh trắng của phiêu diêu thiên đàng
Rải thơm đồi ngực dịu dàng
Quyện thân ngọc nữ muôn vàn ái ân
Hương hoa thôi hết ngại ngần
Nốt son quyển rũ thoáng gần môi anh
Dấu mai đêm có mong manh
Trái tim yêu dấu để dành riêng em
Tạ ơn hương tóc dịu êm
Tạ ơn em chợt thân mềm với ta
Khuya như huyền thoại em à
Nâng niu bầu nguyệt đêm qua trao tình
Dường như trăng biết chuyện mình
Dấu đi phân nửa lung linh - trăng tà
Ẩn trong đường nét ngọc ngà
Em ơi nguyệt khúc vỡ oà yêu thương

*(Đã được Nhạc sĩ Tùng Nguyên phổ nhạc,
mời xem phụ bản ở cuối sách)*

NGUYỆT RẪM NỞ HOA

Choàng tay qua chỗ em nằm
Thoảng nghe khuy áo nguyệt rằm nở hoa
Hương nồng thơm ngát đêm qua
Con trăng khóa lại thân ngà đam mê
Trái tim như thể vụng về
Yêu em ta viết lời thề giữa môi
Chấp tay tạ lễ nọ chồi
Dáng em vóc ngọc đến hồi mơn tở
Ngực trâm dâng tặng đời thơ
Để câu sáu tám ngẩn ngơ lặng nhìn
Hoài thai với một chữ tình
Cõi mơ thăm thẳm vọng nghìn vô biên
Tóc mai ngủ giấc mộng hiền
Bên tay ta gối, bên triền yêu thương
Ngắm em giây phút lạ thường
Say sưa như thể đọc chương sách vàng
Mảnh trăng tròn lặn muện màng
Vòng eo cong dấu thiên đàng riêng em

NHAN SẮC HỒ TRƯỜNG

Cởi hay Mặc Áo Vô Thường
Vẫn em một bóng dặm đường gian truân
Hoàng hoa rượu cạn môi gần.
Hay là ta đổ bớt phần đắng cay
Xuống dòng sông của lắt lay
Của đêm ân ái, của ngày ái ân
Trong em dạ khúc phân vân
Như chùng cung bậc hồng trần xót xa
Áo xưa còn lại đôi tà
Nửa ... thôi khép lại nhạt nhoà phần hương
Nửa như vung vãi bụi đường
Để em nhan sắc Hồ Trường đắm say
Để mai quên hết men cay
Quên môi lỡ nhấp, lỡ vay ân tình
Quên đi rục rờ đoá quỳnh
Một đêm lặng lẽ tuyết trinh lìa đời
Khóc chi đoản khúc xa rời
Câu thơ bạc mệnh nghìn lời hư hao
Áo hoa nằm giữa trăng sao
Nghiêng tay đổ chén rượu vào thiên thu

NHAN SẮC TIỂU THƠ

Em xưa nhan sắc Tiểu thơ
Áo hoa lộng lẫy thấn thờ lòng ta
Guốc em thuở ấy kiêu sa
Ngát hương phấn nọ thơm hoa bên đồi
Ta quỳ, em ngự trên ngôi
Tình si chiêm ngưỡng đóa môi thiên đàng
Tóc mây hoá sợi tơ vàng
Buộc tình từ độ muện màng tìm nhau
Phải chi tà áo nghìn sau
Tựa như thiên cổ cho màu đừng phai
Phải chi ta nhạt gót hài
Của em để lại cội mai hôm nào
Ta về ngủ giấc chiêm bao
Giữa trăm cõi mộng trăng sao đợi chờ
Thiên hà vũ trụ vàng mờ
Đất trời khép lại đôi bờ mênh mông
Quảng bầu rượu xuống dòng sông
Mới hay ta đã hư không bao giờ
Mai đời còn lại câu thơ
Trong đêm ân ái bất ngờ đánh rơi

NHÁNH CỦI NỔ KHÔ

Lên rừng tìm nhánh củi khô
Thật là khô nỏ, ngậy ngô cho tình
Để hong, sưởi ấm chúng mình
Lỡ trong định mệnh lặng thinh xa lìa
Em vùng vẫy giữa cách chia
Tử sinh ranh giới đường bìa phân ly
Đam mê, mù quáng, tình si
Sao em lại đợi chân đi ... xa gần
Cạn cùng biển xóa xác thân
U mê dăm phút, chỉ ngần ấy thôi
Chỉ còn nhánh củi - ướt môi
Khói làm cay mắt em rồi tình ơi
Hôn em một vạt nắng ngời
Ôm em bắt chọt tay rời vòng tay
Tim em còn lại lắt lay
Nghe như nổi nhớ loay hoay điên cuồng
Mưa rừng đổ xuống giọt tuôn
Thôi thì có lẽ nổi buồn cạn đi
Thôi đừng ngoảnh lại mà chi
Trầm hương đã khép hàng mi giữa đời

NHẬT Ở TRẦN GIAN

Xuống đây nhật ở trần gian
Dăm câu thơ ... đã vội vàng ra đi
Về thôi - bỏ lại sân si
Bỏ tình, gieo hạt từ bi đất lành
Bỏ vàng thu của lá xanh
Bỏ mây trong vắt trên cành mùa đông
Bỏ con nắng nhật hạ nồng
Bỏ hoàng mai dạo gót hồng mùa xuân
Về thôi - nửa bước tình gần
Thiên thu còn lại những vần thơ yêu
Buông trôi theo sóng thủy triều
Giữa mệnh mông đã ít nhiều xa xăm
Xoa đi dấu vết tháng năm
Câu thơ lạc vụn nên nằm bơ vơ
Năm năm thật cũng tình cờ
Như dòng sông cạn bên bờ phù sa
Để phai một mảnh trăng tà
Soi nghiêng bóng nguyệt vỡ oà mệnh mang

NHIỆM MÀU THẾ GIAN

Buộc nhau từ thuở cội nguồn
Từ cơn hồng thủy quay cuồng nợ duyên
Mặt trời rạng rỡ đứng yên
Con trăng lặng lẽ an nhiên nụ cười
Để nghe chúc phúc ngàn lời
Cho Anh-Em sẽ một đời yêu nhau
Một ngày hay mãi ngàn sau
Em-Anh một nửa nhiệm màu thế gian
Đại khờ vũ trụ mệnh mang
Làm sao chứa hết những thâm thang tình
Biển sông ảo giác dậm nghìn
Yêu thương cuộn cuộn dáng hình sắc không
Hình như thăm thẳm cuối dòng
Phút giây gần lại xiêu lòng, ngã nghiêng
Gối chần ngủ giữa giấc thiền
Trăng sao thơm ngát trăm miền hoan ca
Dấu trong tĩnh lặng thiên hà
Tinh cầu run rẩy thẳng hoa xác hồn

NHƯ MÀU RONG RÊU

Mai em ôm biển đợi anh
Ươm vàng hạt cát long lanh cuộc tình
Nghe chân cuống quít, chúng mình
Đuổi theo con sóng vô tình đi xa
Em ới tóc rối đêm qua
Sợ yêu thương chợt mất mà riêng anh
Dịu dàng khoảnh khắc thiên thanh
Cổ em nghiêng dốc, tim anh vụng về
Cõi tình ở giữa đam mê
Làm sao biết được ngõ về trùng dương
Em về thay áo mù sương
Hoá thân rục rở vô thường dáng hoa
Trái tim yêu bỗng thật thà
Ngôn từ như đã mướt mà ... Yêu Em
Hồn thơ quyến rũ chợt mềm
Vàn gieo lục bát êm đềm chân dung
Mê cung biển lặng nghìn trùng
Nghe trong sâu thẳm đêm chùng khoả thân
Dường như sóng vỗ phân vân
Rạt rào, trôi giạt về gần với nhau
Vẫn là cho đến ngàn sau
Đôi ta quấn quít như màu rong rêu

NỢ

Các Anh trao hết núi sông
Hình hài, vóc dáng, vợ chồng lìa xa
Các Anh thêu gấm sơn hà
Bằng dòng máu thấm nơi xa nghìn trùng
Các Anh đi giữa chập chùng
Rừng sâu, núi thẳm, tận cùng thâm sâu
Các Anh ngang dọc, dãi dầu
Mồ hôi lưng áo mặn màu gian truân
Các Anh chiến mã bụi trần
Hí vang khúc hát xả thân anh hùng
Các Anh sống với đêm chùng
Vớ trăng sao, vớ mịt mùng thân thương
Các Anh lời hứa sa trường
Ngựa thân nghìn dặm gió sương chiến bào
Nợ biên cương, nợ máu đào
Nợ Người Lính Trận năm nào hiến dâng
Nợ bao nhiêu nắm mộ phần
Phủ cờ Tổ Quốc một lần ra đi

NỬA VÀNG TRẮNG VI VU

Khuya, em lặng ngắm bóng mình
Nghe như đêm chợt vô tình ngừng trôi
Ừ thì một đoạn khúc nô
Cũng qua năm tháng, cũng thôi dãi dầu
Bút nghiên đọng giọt mực sầu
Bước đi, ngoảnh lại - áo màu phai
Tưởng như em vẫn còn ai
Ngồi bên, tay ấm ru hoài tình mơ
Trái tim em đã ngu ngơ
Người từ lâu lắm ... xa bờ yêu thương
Loay hoay còn sợi tơ vương
Còn câu thơ vụng nửa đường dở dang
Áo xiêm thôi cũng lỡ làng
Xếp theo hồn mỏng lá vàng Tháng Giêng
Ước mong em ngủ giấc hiền
Quên cơn đau đã đảo điên xác hồn
Thôi đành mơ tưởng nụ hôn
Năm xưa còn lại đã xôn xao lòng
Anh ơi son nhạt môi hồng
Buông tay ... đuổi sức giữa dòng thiên thu
Nghe như tình đã xa mù
Nửa vàng trắng chợt vi vu quanh đời

ÔM SIẾT ĐỜI NHAU

Quyện thân, ôm siết đời nhau
Dấu mưa dấu nắng theo màu lá phai
Biết đâu mai ... lỡ một mai
Bước chân ngoảnh lại tìm ai một lần
Vòng tay khép lại thật gần
Gần như môi ấm chia phần với nhau
Lá phong bên ấy đổi màu
Gói mùa Đông lại gửi nhau thơ tình
Có con phố cổ dấu mình
Nghìn năm bụi đá lén nhìn dáng em
Cấn em một miếng ... êm đềm
Anh ghen em ạ, buốt mềm con tim
Khuya nay giun để im lìm
Ừ sao lạ nhỉ - Nhịp tim vụng về
Câu thơ lục bát vô đề
Nếp thân em giữa đăm mê lạ lòng
Đêm sao đêm lại tơ chùng
Anh Yêu Em đến tận cùng tháng năm

PHẢI LÒNG ...

Sao anh không nói với em
Phải lòng ngóng đợi hoá thèm bên nhau
Nợ em một nửa buồng cau
Nợ dây trầu úa sần sau ngõ ngàng
Nợ khuya bóng của nguyệt vàng
Quân vương thần thiếp đâu hoàng cung xưa
Bùa yêu dán cửa song thưa
Câu thơ vụng quá như chưa yêu người
Để mai rạn ánh mặt tmặt trời
Em đi hỏi cọng cỏ lời thực hư
Rằng anh đánh mất cổ thư
Trái tim quên băng ngôn từ yêu em
Để em nước mắt giọt mềm
Trách tình khe khẽ nửa đêm một mình
Anh về hỏi lỗi đọc kinh
Xếp trang sách lại, chữ tình vô biên

PHẢI LÒNG ... VÀNG TRẮNG

Phải Lòng ... dẫu nắng, dẫu mưa
Anh vẫn đứng ngóng, em chưa thấy về
Yêu em ta tỉnh hay mê
Mà con trăng rụng vẫn thề đợi em
Đợi cho bóng nguyệt êm đêm
Đầu thai kiếp khác, nửa đêm qua rồi
Thôi ta ngắm ánh sao rơi
Tưởng em lấp lánh xuống đời ru ta
Hồn ta quên nhớ ta bà
Thiên đàng, địa ngục vẫn là yêu em
Ước gì đêm mãi là đêm
Không ngày, không tháng bên rèm cách ngăn
Phải Lòng nên ngắm vàng trắng
Nghĩêng vai tình xuống ăn năn muện rồi
Trời sinh dáng ngọc tuyệt vời
Thôi ta ngắm hết một đời si mê
Quên đi một thoáng nào nề
Sao trong nường nấu tim về cõi đau
Hai người vẫn có trong nhau
Nhưng không bên cạnh bạc đầu ngàn sau
Thôi thì con chữ nhiệm màu
Ghép vần, ghép điệu, ghép câu ân tình

PHIÊN BẢN CÔ ĐƠN

Em như phiên bản cô đơn
Nhìn từng sợi tóc đổi hờn - bạc mau
Anh ơi em dấu nét sầu
Vào trong đuôi mắt dải dầu tháng năm
Cuối đời một cõi xa xăm
Quên đi son phấn, ngọc trầm hương phai
Một mai rơi đoá tâm cài
Điểm trang ngơ ngác, gót hài về đâu
Áo hoa thôi đã nát nhàu
Mai sau sỏi đá phai màu héo hon
Đem câu lục bát lên non
Hỏi trăng, hỏi núi anh còn yêu em
Trăng rưng rưng khóc ... giọt mềm
Khuyết đi vàng nguyệt bên thềm sương tan
Cuối thu rụng chiếc lá vàng
Trầm mình gieo xuống non ngàn ra đi
Thơ như vỡ tiếng Cung Ly
Còn đâu nghiên mực tình si vô bờ
Cúi hôn dòng chữ ngu ngơ
Hồn em bắt chọt ngẩn ngơ riêng mình
Hình như nghiệt ngã cuộc tình
Ừ thôi ngàn ấy... lặng thinh nghẹn ngào

PHIẾN NGUYỆT

Ngủ vùi trong gối mây mềm
Em như phiến nguyệt êm đêm trong ta
Khổ thơ niêm luật nở hoa
Đêm dài mộng寐 gần xa đôi bờ
Môi thơm. Em thật tình cờ
Bỏ quên ta giữa bến bờ đam mê
Yêu em ngẫu hứng vô đề
Bài thơ mật ngọt tìm về lối xưa
Ta, Em một thuở nắng mưa
Bút nghiên say đắm như chưa bao giờ
Ngôn từ em thật hay mơ
Vang thanh âm giữa ngu ngơ cõi người
Hoan ca khúc hát trăm lời
Trầm hương giai điệu gọi mời. Dáng hoa
Ngọc ngà phiến nguyệt riêng ta
Nụ hôn thôi đã vỡ oà tình si

PHIẾN TÌNH

Tình Yêu như Cổ Tự xưa
Khắc trên phiến đá nắng mưa vô tình
Nghìn năm dấu kín lòng mình
Giữa ngày tĩnh lặng, giữa thình không đời
Ẩn trong trầm tích ngàn lời
Mắt môi xưa đã một thời thiên thu
Mặt trời nghe nắng hát ru
Phút thặng trầm ngõ phù du soi mòn
Bóng trắng nguyệt tận đời non
Em như cổ tích mãi còn vọng âm
Gõ khan một tiếng bạc trầm
Tiếng xưa đọng lại âm thầm trong ta
Bật âm thanh ngắt chiều tà
Từ trong dòng chữ nhạt nhòa xa xăm
Giọt mưa, giọt nắng nghiêng nằm
Trong từng thớ đá của trăm năm sầu
Chữ Yêu rồi sẽ nhiệm màu
Chìm trong thăm thẳm khắc sâu phiến tình

PHIẾN TRĂNG

Dăm câu lục bát vu vơ
Câu tình, câu lụy đợi chờ mà chi
Thuở xưa môi mắt xuân thì
Ngát hương giữa khối tình si trắng rằm
Đêm thơm như đoá hương trầm
Bỗng dưng biến khúc nguyệt cầm. Vô âm
Vàng phai thôi đã lặng cầm
Xót xa em đã ướt đầm dung nhan
Điều ru cổ tích lỡ làng
Trang thơ xếp lại, muện màng ước mơ
Tận cùng một mối duyên thơ
Đôi hài cô Tấm vẫn chờ nghìn năm
Lá trầu mơ chuyện xa xăm
Thuyền cau bến đỗ, tháng năm quên người
Trái tim gọi lại cho đời
Lòng sao quay quắt một lời hẹn xưa
Dường như sao cũng vẫn chưa
Đầu thai kiếp khác dấu vờ thiên di
Đêm mai đêm tiệc chia ly
Phiến trăng rơi xuống ra đi nghìn trùng

PHỦ CỜ

Phủ cờ thân xác của anh
Hồn em gục ngã, đầu xanh tội tình
Tưởng như bóng nến lung linh
Anh về gói mộng chuyện tình thủy chung
Yêu Em - hai tiếng vô cùng
Nghìn năm vọng lại trùng trùng núi non
Chén cơm em bới vẫn còn
Sao anh xa vắng, đêm mòn mỏi trông
Khói nhang có ấm anh không
Môi anh có lạnh ... môi hồng đợi anh
Áo anh màu lá rừng xanh
Quyện hồn sông núi giữ thành lũy cao
Lòng em sao chợt ghen ngào
Tim anh ngừng đập đêm nào hỡi anh
Để dòng máu bỗng khô nhanh
Chắc anh đau lắm vòng quanh tim hồng
Thôi vánh tang trắng mặt nồng
Em thành goá bụa - yêu chồng ngàn năm

PHƯỢNG, Ô MAI CỦA ANH

Tháng Sáu phượng đỏ sân trường
Em ô mai ngọt, cục đường của anh
Nhìn ai chân bước sao đành
Môi em đỏ đỏ viền quanh đoá tình
Sớm mai theo nắng lung linh
Đi nhặt hoa phượng chúng mình chơi chung
Đem về ép giữa vô cùng
Trang thơ len lén ngại ngùng nở hoa
Nhưng còn vẫn gọi " người ta "
Em ơi ... Cô Bé gọi là " anh ơi "
Trống tan trường đầy gọi mời
Giung giăng giung giề với trời mộng mơ
Nắm tay anh nhé tình thơ
Cho anh hôn khẽ một bờ tóc lay
Rồi cài hoa phượng đằm say
Gọi em Hoàng Hậu, quất quay men tình
Thời gian, ừ đã vô tình
Cuốn em đi mất, bóng hình biệt tăm
Còn đây vật cở em nằm
Còn hoa phượng đỏ âm thầm nở hoa
Mở trang Lưu Bút nhặt nhòa
Em cười răng khểnh nghiêng tà áo thơm

QUÁ KHỨ

Phải chi quá khứ về gần
Tháng năm đã chẳng bằng khung bốn mùa
Phải chi đừng có gió lùa
Thì đêm chắc sẽ hoá bùa yêu thương
Phải chi không có dậm trường
Biết đâu đời chẳng vô thường sắc không
Phải chi áo lụa tơ hồng
Là mây ngũ sắc giữa dòng thế gian
Phải chi lá chẳng nhuộm vàng
Mùa đông quên băng dậu dàng môi em
Phải chi mai nở cánh mềm
Ra giêng pháo cưới êm đêm ngõ xưa
Phải chi mưa chẳng là mưa
Chỉ phơn phớt nhẹ cho vừa nhớ nhau
Phải chi hương nụ hoa cau
Như dòng lục bát nhiệm màu yêu em
Phải chi mơ giấc say mềm
Nằm ngoài hiên ngủ bên thềm với sao
Phải chi - Em - tiếng ngọc ngào
Không là ảo ảnh để lao đao tình
Phải chi sắc tím lục bình
Đừng trôi theo sóng dậm nghìn sông xa
Phải chi đời chẳng nhạt nhoà
Thì nay em đã ... ngọc ngà riêng anh

QUÊN HẠT BỤI TÌNH

Làm sao quên hạt bụi tình
Thuở xưa lấp lánh, bóng hình người đứng
Làm sao nước mắt rưng rưng
Làm sao ngán lệ nửa chừng mặt môi
Nghẹn lòng ngàn ấy ... thế thôi
Còn hương đọng lại chỗ ngồi ngày xưa
Dòng đời vẫn thế nắng mưa
Con sông rẽ khúc, tình đưa tiễn tình
Núi cam, vách núi lặng thinh
Biển ngừng vỗ sóng khi mình xa nhau
Thiên thu rồi sẽ bạc đầu
Bàn tay xưa nắm qua cầu tình không
Hẹn nhau trong kiếp mệnh mông
Tình cờ gặp lại giữa không gian đầy

RẠNG ĐÔNG YÊU EM

Yêu em lót chỗ em nằm
Xông trầm thơm ngát, trăm năm môi hương
Mời trăng của thoáng vô thường
Về soi chiếu ngọc còn vương hơi tình
Mời sương kết nụ nguyên trinh
Nửa khuya lấp lánh vạn nghìn ái ân
Mời sao nhập tiệc cõi trần
Thành duyên nợ để một lần nhớ quên
Gối tay anh mớ tóc huyền
Ngậm hương bồ kết, ước nguyện bến trong
Yêu em từ lúc rạng đông
Từ Sao Hôm mọc mênh mông giữa trời
Đợi Sao Mai sớm tình ơi
Đôi ta trọn vẹn đầy vui đêm ngày
Uống tình say giữa vòng tay
Quên trời, quên đất, chốn này thênh thang
Khép khung cửa hẹp trần gian
Đôi ta êm ấm, muộn màng không anh?

SĂN SÓC ĐỜI NHAU

Anh-Em săn sóc đời nhau
Biết đâu mai lỡ nhịp cầu cách ngăn
Cuối đường đuôi mắt - nếp nhăn
Tưởng như xưa ... vẫn tình giảng thơ tình
Nghiêng vai len lén thoáng nhìn
Môi em một thuở chúng mình hôn nhau
Em ơi ngày ấy chũm cau
Nụ hoa chúm chím, đổ au miếng trà
Em trong áo lụa đêm thâu
Như dòng thác đổ, bên nhau rộn ràng
Dấu đi ngôn ngữ muện màng
Nhón chân bước xuống trần gian cõi tình
Trăng khuya chắc sẽ lặng nhìn
Ghen tuông em với thường tình mong manh
Bắt đầu từ chỗ yêu anh
Gối chần rạo rục vây quanh phiến đời
Lăn tròn hết quãng chơi vơi
Vẫn nghe như thể trùng khơi muôn màu
Chúng mình sẽ rúc vào nhau
Hoá tơ vàng buộc nhiệm màu nhân duyên

SẾU HÓT GỌI TÌNH

Mênh mang sếu hót gọi tình
Về thôi, môi đỏ môi xinh - Ráng chiều
Cỏ bàng nhuộm ánh hắt hiu
Sếu ơi vỗ cánh, dạ xiêu xiêu lòng
Chập chùng nước bạc mênh mông
Dấu chân chim đã hư không mất rồi
Rừng trầm lặng lẽ khúc nôi
Trơ cành se lạnh, đêm trôi trăng tàn
Phải chăng gió bắc muộn màng
Thiên di vụn dậm cả hoàng hôn xưa
Lưng trời vỗ cánh âm thừa
Đầm hoang vọng lại ngỡ chưa xa đời
Nghe như tiếng hót rã rời
Chao nghiêng cánh sếu, gọi hời tình yêu
Rung rung vũ điệu thiên kiều
Dịu dàng thuở ấy mỹ miều dáng xưa

SÍNH LỄ ĐA TÌNH

Thả thơ xuống giữa dòng trong
Trôi theo nghìn dặm cõi lòng an nhiên
Câu thơ nở nụ nhân duyên
Ẩn thân hoa dại men nghiêng dốc đời
Nâng niu vạt cỏ xanh ngời
Dâng em sính lễ ngõ lời cầu hôn
Chắt chiu giọt nắng vàng son
Ngàn sao lấp lánh vẫn còn đắm say
Hồn anh ngập lặn nét mày
Nét môi rục rở, vòng tay xuân nồng
Vớt thơ lộng ngữ cuối dòng
Vớt trăng giữa quãng mênh mông dậy thì
Điểm trang hương phấn tình si
Mắt môi con gái - vu quy đoá quỳnh
Tạ ơn sính lễ đa tình
Trái tim e thẹn chột nhìn vu vơ

SON ĐỎ, EM ...

Rằng xưa son đỏ viền môi
Một ngày chợt đã thấm vôi cau trầu
Tóc mai sương nắng dải dầu
Áo phai còn lại sắc màu thời gian
Bốn mùa như thể vôi vàng
Như ghen tuông với dung nhan thuở nào
Xưa tình răng khểnh ngọt ngào
Hồn ta chết giữa chiêm bao ... cũng đành
Hương thơm phấn nọ lòng anh
Nghìn sau vẫn thế giữa quanh quẩn đời
Em cười nhan sắc rạn ngời
Hư không vọng lại ngàn lời tạ ân
Mắt ai thôi hết trong ngần
Dấu chân chim đã thật gần tháng năm
Tìm đâu huyền thoại trắng rằm
Môi em cắn chỉ, xa xăm muôn trùng
Nón nghiêng thuở ấy ngại ngừng
Em xưa biệt, ngũ cung vọng tình

TẠ LỖI DÒNG SÔNG

Đành thôi tạ lỗi dòng sông
Tìm đâu giữa quãng mênh mông gọi thầm
Còn đâu nhân ảnh hương trầm
Dòng trôi, trôi dạt nhớ thầm dáng em
Xưa như huyền thoại êm đềm
Nghiêng vai thả tóc tơ mềm dòng trong
Nắng vàng, cỏ mượt, bướm ong
Em chân nhón gót ngập lòng yêu anh
Một ngày mắt ngọc biếc xanh
Tròn xoe ... tình chợt hóa thành ngu ngơ
Con sông như thể tình cờ
Uốn quanh dòng chảy xô bờ vẩn vương
Lời vô ngôn của dậm trường
Thành phù sa mặn chút hương men tình
Trái tim hoan hỉ riêng mình
Cất trong ngăn nhỏ, lén nhìn vu vơ
Mai dòng sông có làm thơ
Cho em thả xuống câu thơ yêu người

TẠ LỖI MÙA XUÂN

Người về tạ lỗi mùa xuân
Để hoa vàng nhụy phân vân lối làng
Cơ đồ một mảnh giang san
Hồn thiêng khóc hận bàng hoàng năm xưa
Đâu em nắng lụa sớm trưa
Cổng trường khép lại em chưa lần về
Bước chân lạc lối đường quê
Nghe lòng thổn thức trăm bề xót xa
Tuổi thơ em bỗng nhạt nhòa
Ước mơ áo mới ... món quà Bụt, Tiên
Vẫn còn hoa nắng dịu hiền
Mưa Xuân bay nhẹ nghiêng nghiêng bên đời
Sao em cúi mặt lệ rơi
Mộng thời hoa bướm gọi mời bay xa
Em về làm vợ " người ta"
Biết đâu nước mắt mặn mà chan cơm
Ấu ơ, con cúi lửa rơm
Mẹ ru con mẹ tóc thơm xa gần
Bóng trắng vằng vặc cõi trần
Mai vàng phủ mộ bạc phần con tôi

TẮT TẢ ĐỜI MẸ

Qua cầu sông nước chợ chiều
Mẹ còng lưng với hát hiu cuộc đời
Đôi vai dẫu có rã rời
Làm sao chậm bước nhịp lời gánh gồng
Thuở xưa nhưng gấm theo chồng
Một ngày rồi chợt phai hồng phấn son
Miếng quà, tấm bánh, đàn con
Gót chân mẹ đã chai mòn đường xa
Cầu tre lắt lẻo đi qua
Em quên nhan sắc mặn mà anh ơi
Tay em gân guốc cuối đời
Thương đôi quang gánh chẳng rời vai em
Đâu còn em của vai mềm
Đâu còn áo lụa nửa đêm với người
Dòng sông tắt tả một đời
Hay là định mệnh không lời riêng em

TANG RŨ SƠN HÀ

Tháng tư tang rũ Sơn Hà
Hồn oan chiến sĩ xót xa giang đầu
Núi sông trăm nổi bể dâu
Trăng non rụng xuống qua cầu chế tang
Nước non biên ải giang san
Cờ bay thồn thức ly tan đoạn trường
Đâu Kiều, tiếng vọng cố hương
Đâu làng quê cũ, nhớ thương bạc đầu
Nghẹn ngào nải chuối buồng cau
Mẹ ngồi ru tiếng vườn sau ngóng chờ
Chờ duyên đôi trẻ - duyên tơ
Con về sao phủ màu cờ biệt ly
Đền ơn nợ nước xá chi
Tử vong trận mạc sử ghi muôn đời
Rừng hoang chốn ấy nghẹn lời
Ôm con nắm đất ru hời quê hương
Sông tràn ngấn lệ yêu thương
Khóc con mẹ chợt nửa đường trần gian
Con dâu mẹ lệ hai hàng
Lạy chồng - thôi đã đôi đàng cách xa
Nét xuân con gái người ta
Vai gầy mòn mỏi - đoá hoa chung tình

Lời tác giả:

Như Thương viết bài thơ này cho một người con gái rất trẻ - tuổi chỉ đôi mươi - vừa hứa hôn với người yêu thì đã trở thành goá phụ. Trước mộ chồng, nàng đã ôm người mẹ chồng khóc ngất. Mười năm sau tang chế, cũng chính người mẹ chồng ấy đứng chủ hôn cho nàng dâu hiền với một người yêu nàng. Trong 10 năm ấy, người con gái đã ở bên nhà chồng 3 năm tang chồng và 7 năm còn lại người mẹ chồng gởi người con dâu về nhà mẹ ruột cô ấy.

TÂM XUÂN

Tâm Xuân nở đóa mai vàng
Môi em cười nụ dịu dàng nét hoa
Ô hay tà áo mượt mà
Dường như hôn ấy lòng ta bất ngờ
Ngắm em rục rờ đợi chờ
Phấn hương e ấp mộng hờ chiêm bao
Có con nắng nhỏ xôn xao
Ngẩn ngơ theo những ngọt ngào quanh đây
Đất trời quên lửng vòng quay
Eo thon lộng giữa áo bay thiên đàng
Trái tim cuống quít vội vàng
Mở ngăn riêng nhỏ thên thang mơ tình
Trong ta, em cõi phục sinh
Hồng hoang tỉnh giấc hương trinh ngọt ngào
Lặng nghe nham thạch tuôn trào
Từ âm thanh vỡ núi cao đỉnh trời
Nghe cây lá khẽ đăm chồi
Trong ngày hôn phối gọi mời tình ca
Này em, vạt áo hoàng hoa
Ngôn từ ta cạn, chỉ là ... Yêu Em

TẠ LỖI ANH

Làm sao em Tạ Lỗi Anh
Nghìn câu thơ vụng cũng đành phôi pha
Dang tay hứng giọt sương sa
Ngỡ như nước mắt hôm qua vẫn còn
Môi em thấp lửa màu son
Sao tình đã vội héo hon nửa chừng
Phải chi xưa chẳng ngập ngừng
Tìm anh kiếp trước để đừng xa nhau
Phấn hương trang điểm còn đâu
Nghe trong tiếng nấc đêm sâu vô cùng
Vì em - vướng víu tơ chùng
Thôi đành bảo tố nghìn trùng cuồng phong
Cho em tạ lỗi mùa Đông
Trách chi đau đớn cõi lòng giá băng
Đêm nhìn trăng khuyết vàng trắng
Nhớ thương giữ lại trong ngăn tim hồng
Câu thơ lục bát lạc dòng
Gieo vắn trắc giữa hư không rụng rời
Xa anh năm tháng rồi bời
Còn bao nhiêu dặm cuối đời lặng thinh
Đêm dường như thể vô minh
Vỡ ra mảnh vỡ riêng mình - buốt tim

TẠ LỖI EM

Ta đành Tạ Lỗi với em
Dấu thương, dấu nhớ đến mềm trái tim
Âm vang giờ đã khuất chìm
Dường như cõi mộng đi tìm hư không
Mai em chiếc lá giữa dòng
Sẽ trôi trôi mãi hết vòng oan khiên
Áo xưa rũ hết bụi phiền
Chữ Tâm còn lại Nhớ Quên. Vô tình
Ta về mở hết trang kinh
Nụ cười em chợt lung linh - Vô Thường
Thoảng như còn lại khói sương
Trong tay ôm cũ ... chút hương nhạt nhòa
Chiêm bao vẫn ngỡ như là
Ta - Em, ấm lạnh rượu hoa thơm nồng
Rưng rưng nước mắt trong lòng
Thôi anh hết nợ môi hồng dấu yêu
Tháng Mười gió lạnh hắt hiu
Nghìn đêm nền thấp chắt chiu cuộc tình
Bước đi ... chân bước, ngoảnh nhìn
Buông tay thả hết trăm nghìn đắng cay
Theo dòng sông chảy chốn này
Nước xuôi biển biệt dáng gầy tình ơ
Ru em lòng chợt rối bời
Thương em đến cuối cuộc đời riêng Ta

TẠ ƠN ANH ĐÃ MỘT LẦN YÊU EM

Tạ ơn biển cả mênh mông
Tạ ơn con nước ngọt dòng phù sa
Tạ ơn bóng ngả chiều tà
Tạ ơn hoa cỏ mượt mà nắng Xuân
Tạ ơn phượng thắm ngập sân
Tạ ơn lá đổ gieo vắn thu sang
Tạ ơn Đông đến muộn màng
Tạ ơn nỗi nhớ dịu dàng vô ngôn
Tạ ơn nghiêm cấm ngọc môn
"Trăng Hoàng Cung" của hoàng hôn thưở nào
Tạ ơn ngôn ngữ rạt rào
Để câu lục bát chìm vào thắm sâu
Vẫn như là buổi ban đầu
Trái tim khao khát nhiệm màu ái ân
Tạ ơn tình đã thật gần
Tạ ơn Anh đã một lần yêu Em

.....

Tạ ơn Em đã Một Đời yêu Anh

"Trăng Hoàng Cung" - tựa đề một truyện tình của nhà thơ, nhà văn Phùng Quán

THÁNH LỄ TÌNH

Theo chân em thánh lễ tình
Phố xưa, bụi đỏ, lời kinh Chúa hiền
Em quỳ dáng mỏng nghiêng nghiêng
Thế gian mở cửa vô biên khôn cùng
Lụa tơ bông hóa ngại ngục
Khép trong tà mỏng nghìn trùng áo bay
Trái tim chẳng nhấp rượu cay
Bồng dung lạ quá như say môi mềm
Tóc ai thơm nhẹ hương đêm
Ta mơ cỏ tích thoáng êm giấc nồng
Đất trời một cõi mênh mông
Thôi ta lạc bước gót hồng điểm trang
Đêm như chợt đến vội vàng
Chút khuya gió lạnh điệu đàn khăn san
Để em như thể thiên đàn
Tháng Mười Hai đầy tuổi ngoan vẫn còn
Mùa Đông dấu hết chồi non
Chiêm bao ta dấu nét son ẩn tình

THÁNG BA, HOA TRẮNG

Tháng ba hoa trắng - tang người
Đất trời loạn lạc chia rời yêu thương
Tìm em, đâu giữa phố phường
Áo hoa e thẹn quăng đường anh theo
Nhớ em môi mắt trong veo
Tình ta kết nụ. Bọt bèo. Chia ly
Bụi hồng gió cuốn em đi
Em ơi, cỏ lếp hàng mi em rồi
Vốc lên nắm đất chia phôi
Gởi em dưới mộ. Dốc đời quặn đau
Thương em nằm giữa rừng sâu
Giữa mưa, giữa nắng, nhuộm màu trần gian
Cội xưa hoa rụng ngõ ngang
Cài tang em đẩy muôn vàn xót xa
Mây bay gió thổi nhạt nhoà
Một cành hoa trắng, lướt là dáng em
Chiêm bao ngờ ngợ nửa đêm
Em về đây với mộng êm, với tình
Khuya - anh gói chiếc một mình
Chắc em thôi đã hiển linh bên đời

THÁNG BA ... QUỖ VÀNG PHAI

Chẳng còn óng ánh quỳ vàng
Đốc nghiêng bụi đỏ bên hàng hoa xưa
Tháng ba nắng đỏ sao trưa
Rền trời bom đạn phố thừa chân người
Em thơ ly loạn giữa đời
Lạc nhau cây cỏ đất trời rưng rưng
Tím như một nhánh lan rừng
Buồn theo con suối nửa chừng đục trong
Núi quay quắt nhớ cõi lòng
Rừng xanh rủ lá mênh mông nổi sầu
Nghe chừng thác đổ gọi nhau
Đêm khuya sương lạnh một màu khăn tang
Cafe chưa kịp rộn ràng
Đơm bông hoa trắng thên thang lối mòn
Rừng thiêng sâu thẳm chẳng còn
Vọng âm tiếng hú theo con trăng ngàn
Tháng ba lại nhớ vội vàng
Vạt hoa xưa đã héo tàn ... Biệt ly

(2011)

THÁNG BA RỪNG KHÓC ...

Tháng Ba rừng khóc loạn ly
Khóc người chiến trận ra đi không về
Khóc dòng suối chờ lời thề
Khóc bom rền nổ bốn bề bủa vây
Khóc khuya gió hú rợn thây
Khóc đêm tăm tối, khóc ngày tử sinh
Khóc chiêu hồn kẻ chiến chinh
Khóc người cô phụ bên anh linh người
Khóc nhang trầm khẩn gọi mời
Khóc đau thương của một đời ngóng trông
Khóc ngày rạn vỡ núi sông
Khóc màu đất đỏ thành dòng máu lan
Khóc mưa nắng đổ vội vàng
Khóc lời cầu nguyện trăm ngàn đón đau
Khóc thương cọng cỏ ngắt sầu
Khóc nương rẫy chột úa màu ngô khoai
Khóc em thân xác mệt nhồi
Dọc đường ly loạn gọi hoài mẹ ơi
Lá vàng phủ xuống mộ người
Con thơ gọi lại xin đời cứu mang

THÁNG BA, RỪNG XƯA

Tháng ba thuở ấy đoạn trường
Hoa cafe nở dậm đường quan san
Trắng như goá phụ khăn tang
Con thơ, lưng địu hai hàng lệ rơi
Rừng xanh vọng tiếng ru hời
Cha con nằm lại bên đời hư không
Nén hương thiếu sót cho chồng
Thôi đành một lạ, cõi lòng vỡ tan
Nghe trong tiếng réo đại ngàn
Hồn thiêng còn lại giữa men mang đời
Mùa Xuân hoa lá đâm chồi
Con mình thơ dại biết ngòi, biết đi
Tóc con mai sẽ xuân thì
Em phai tóc bạc, anh đi vội vàng
Đền ơn sông núi thanh thang
Áo anh ướt đẫm, vỡ toang tim hồng
Trái tim ấy của mặn nồng
Của yêu, thương, nhớ một dòng trần ai
Nhìn con em sẽ ngơ ngoai
Giống anh như tạc - của hai chúng mình
Cho em giữ lại bóng hình
Trong tim cô phụ ân tình anh trao
Đêm về, anh giữa chiêm bao
Hôn em như thuở trăng sao êm đêm

THÁNG SÁU, TÌNH OI ...

Phải chi Tháng Sáu xoay vần
Câu yêu thương vẫn trong ngàn như xưa
Một năm - những sớm, chiều, trưa
Quẩn quanh ngày tháng vẫn chưa luân hồi
Để nghe đọng lại khúc nôi
Trong em lặng lẽ dòng trôi riêng mình
Để tình hẹn với ngõ tình
Lối mòn phố cổ tìm hình bóng xưa
Áo hoa em dấu nắng mưa
Mãi là thuở ấy, lòng chưa phai lòng
Thỏi son vắng nhạt môi hồng
Thôi thì như thể xuôi dòng phù vân
Mai em giữa cuộc phong trần
Quãng đời dừng lại tiếng ngân đoạn trường
Trăng non lốm khuyết vô thường
Còn đâu nhan sắc, sông Tương đôi đầu

(24 tháng 6)

THÁNG TƯ VÀNG RƠM

Tháng tư nắng có vàng rơm
Có hương bí nụ ngát thơm quê người
Có em môi mắt rạng ngời
Bên tre trúc hạ với trời mây bay
Ngõ làng, Bụt, Bống mê say
Một thời thơ ấu xoay xoay ... nhạt nhòa
Nghe hồn rơm rạ đi qua
Một thời chinh chiến chia xa vợ chồng
Hố bom nước đục khơi dòng
Cánh cò trắng muốt mềm lòng tắm mưa
Khói lam chiều hắt vẫn chưa
Phai trên lưng địu, chợ trưa mẹ về
Vai mòn gồng gánh đường quê
Nuôi con khôn lớn, phu thê trọn tình
Giếng trong thời đã dậm nghìn
Tuổi thơ còn lại bóng hình biệt tăm
Âu ơ nhịp võng xa xăm
Ru nôi, bầu sữa mẹ nằm bên con
Thôi thì tiếng vọng núi non
Con về quê ... ngõ vẫn còn như xưa

THÁNH LỄ TRẦM

Tìm đâu thánh lễ trầm xưa
Em người lưu lạc nắng mưa cuộc đời
Đôi tay giang gầy giữa trời
Thánh Tâm lặng lẽ không lời rưng rưng
Tuổi thơ cạn hết nỗi mừng
Xa lìa bố mẹ nửa chừng. Loạn ly
Khăn tang quả phụ xuân thì
Quý bên đồ nát. Thôi thì ấm êm ...
Chôn trong đạ xé màn đêm
Cõi lòng tan nát, đất mềm dưới chân
Đạ bom thay tiếng chuông ngân
Nửa đêm thánh lễ dự phần dương âm
Vạn nghìn thân xác lặng câm
Về nghe lời Chúa giọng trầm yêu thương
Thánh ca như khúc đoạ trường
Tan hoang phố cũ, dậm đường về đâu
Chìm trong mộ đất thăm sâu
Bình an từ đáy nhiệm màu Thiên Ân

THẢ GIỌT TRẦM

Yêu em, anh thả giọt trầm
Cung đường đọng lại hạt mầm long lanh
Bụi trần dầu có mong manh
Vấn duyên hội ngộ hóa thành câu thơ
Dường như là một giấc mơ
Tựa như mây khói bến bờ hư không
Em hồn mê muội ngóng trông
Giang tay đón mặt trời hồng riêng em
Cánh hoa ngủ giữa êm đềm
Mượt mà nhụy thắm ửng thêm má đào
Lá non tìm dấu ngọt ngào
Hóa ra biêng biếc xôn xao đất trời
Mộng du một quãng chơi vơi
Tay tình níu lại bên đời tìm nhau
Để hoa, để bướm nghìn sau
Rúc trong lá cỏ một màu yêu thương
Tình ơi thả giọt trầm hương
Ướt môi, ướt cả dòng sương vô tình

THAO THỨC

Trăng thao thức giấc nửa đêm
Khuya bầu nguyệt trở giấc mềm đọt anh
Lắt lay thương nhớ qua màn
Tương tư như thể một nhành nụ thơm

THĂM SÂU

Giờ này chưa ngủ sao em
Dấu chần gối ấm, dấu đêm khuya rời
Ừ, thời gian lặng lẽ thôi
Thăm thì với nguyệt dòng trôi phận mình
Áo em khuy lả lơi tình
Câu thơ nghiêng ngả dặm nghìn bên nhau
Tóc mai lơ dểnh đổi màu
Thoáng sương điểu nhẹ chợt nhàu phấn son
Chút gì như thể trăng non
Dấu trong áo mỏng tưởng còn búp xuân
Chạm thân trinh nữ ngại ngần
Lỡ mai hương nhụy ngọc trên phai tàn
Thôi ta ngồi ngắm muện màng
Chữ tình như nọ trắng vàng chiêm bao
Thăm sâu của những ngọt ngào
Trăng tuôn ướt đẫm, đêm trao ân tình
Trái tim khe khẽ trộm nhìn
Vẫn là em thuở đa tình năm xưa

THÈM

Thèm nghe dòng suối đam mê
Thèm ôm bầu nguyệt chợt về nửa đêm
Thèm tay thay gối - tim mềm
Thèm chân ai bước bên thềm rất quen
Thèm căn phòng nhỏ cài then
Thèm trang sách ngọc ẩn men đa tình
Thèm ngày tháng của riêng mình
Thèm môi cuống quít, thèm nhìn dáng ai
Thèm màu lụa nỡn chưa phai
Thèm hơi thở nhẹ ru hoài tình mơ
Thèm yêu - yêu thật dại khờ
Thèm em, vạt tóc tình cờ gió bay
Thèm hương áo mỏng, vòng tay
Thèm đêm huyền thoại, thèm ngày mênh mông
Thèm trong cõi nhớ giữa dòng
Thèm hôn nhẹ đoá môi hồng của anh
Thèm trăm năm mãi loanh quanh
Thèm khung đời hẹp lòng lạnh giọt tình

THÔI HẾT NỢ NGƯỜI

Tháng Sáu thôi hết nợ người
Đi lên đồi cỏ nói cười băng quơ
Nghe như chân bước tình cờ
Nghe như tiếc nuối một bờ nhớ nhau
Chợt mềm, chợt nhói niềm đau
Nắng chiều rụng xuống ngã màu phôi phai
Thôi thì lòng cũng nguôi ngoai
Hay là em sẽ ngóng hoài tháng năm
Ngóng em một chỗ em nằm
Dấu chân để lại gót trầm hương qua
Dường như, chưa một lần ta
Thăm em biệt biệt đã xa mơ hồng
Ngóng tình một lạ Vợ Chồng
Hoa thơm một đoá ngỡ lòng chiêm bao
Cung môi dấu vết hôm nào
Thăm sâu lời hứa ngọt ngào ... Sẽ quên

(24 tháng 6, 2010)

THIÊN THẦN THÁNG GIÊNG

Nghiêng lòng Xuân nở vàng hoa
Cho em mừng tuổi trâm thoa ngọc ngà
Để chồi non nẩy mượt mà
Hóa thân lộc biếc, Em-Ta ngồi gần
Ừ thì ngắm mãi gót chân
Ta theo lẻo đẻo, thiên thần Tháng Giêng
Ước gì ... khao khát cõi riêng
Em-Ta một khoảng vô biên trong ngần
Ngả lưng trên bóng phù vân
Cũng đành như thể vọng ngân trong lòng
Em hiền như một dòng sông
Tiếng Em cười nụ, trống không đất trời
Ta về gom hết tiếng cười
Thả trôi con nước, tặng đời chút vui
Lạy Trời Em chẳng ngược xuôi
Chẳng môi mắt của ngậm ngùi trần gian
Chẳng theo ngày tháng vội vàng
Phai đi hương sắc rộn ràng thanh xuân

THU ĐÃ VÀNG CHƯA

Em về thu đã vàng chưa
Mà sao lá đổ xép vừa dẫu chân
Xóa đi bụi đỏ tàn ngàn
Vờ như đi lạc đến gần bên em
Em cong môi đỏ êm đêm
Ta chao cánh mỏng, hồn mềm lao đao
Mặt trời rục rở xôn xao
Trao em chút nắng của sao xuyên vàng
Ta nghe tà áo rộn ràng
Bên con đé nhỏ kêu vang chỗ ngồi
Mặt trời rục rở đầy thôi
Hay màu áo lụa em rơi chốn này
Ta leo dốc mỗi trọn ngày
Đợi em một thoáng đã đầy sát na
Thôi thì em hãy kiêu sa
Vàng như lá rụng để ta ... yêu thắm

THƯỢNG ĐẾ LỠ TAY ...

Mặt trời có vụng như em
Để thơ lặn lội nửa đêm lạc vùn
Vì xưa Tạo hóa quên phần
Cho em hạnh phúc một lần yêu thương
Hồng hoang thuở ấy thiên đường
Nấn em Thượng Đế đã dường ...lỡ tay
Chỉ gom hoa, cỏ, trời, mây
Gió, trăng, sao với hương bay bốn mùa
Và truyền Thiên tử ngôi vua
Một ngày sẽ đến hóa bùa ái ân
Anh ơi, mặt nhật cõi trần
Tháng năm em đã vụn lụn ngu ngơ
Nhặt câu sáu tám hồn thơ
Từ trời rơi xuống óng tơ mượt mà
Đền bù bao nỗi xót xa
Đất trời trao tặng món quà cho con
Kết thành lục bát trắng non
Xanh vòng nguyệt quế véo von khúc tình

TÌM NHAU

Tim nhau khi cội đã già
Khi xuân vàng lá mướt mà ... thu sang
Khi đời còn chút dở dang
Còn trong góc nhỏ tim vàng thuở xưa
Tiếng em guốc mỏng sáng trưa
Bên hành lang vắng, muộn chưa hẹn hò
Đêm về có kẻ buồn xo
Vụng về ghép chữ thơ tho "Yêu Nàng"
Để mai vội vội vàng vàng
Ra sân trường ngóng... tựa hàng me khô
Ngón tay làm dấu tội đồ
Yêu em tà lụa ngậy ngô rất hiền
Con quỳ, Phật Chúa ngộ duyên
Cho con bên cạnh nàng thiên sứ lành
Mai kia phượng đỏ thắm cành
Môi con gái sẽ hóa thành tóc tơ
Dấu trong vạt áo câu thơ
Trăm năm còn lại nàng chờ đợi ta

TÌNH BỎ BUA TÌNH

Hỏi tình, ai bỏ bùa ai
Để hương đọng lại ngang vai lững lờ
Cánh chuồn ngó ngẩn làm thơ
Cỏ hoa ngời ngấm giấc mơ thiên đàng
Xôn xao bóng nắng thu vàng
Chớm đông tình chợt ngỡ ngang mắt môi
Không, em là cả xuân trời
Đưa chân nắng hạ bồi hồi phượng rơi
Tương tư em một nụ cười
Hồn anh đã lỡ làm rơi tim khờ
Áo em trong cõi sương mờ
Một hàng cúc áo giữa bờ đam mê
Có câu lục bát theo về
Làm nhân chứng của lời thề ngày xưa
Yêu em biết mấy cho vừa
Cho anh hôn vạt áo chưa dấu bùa
Để anh nói với gió lùa
Tìm anh mở cửa bốn mùa yêu em

TRÁCH CHI

Trách chi còn chút dặm đường
Mai sau rồi sẽ vô thường bụi tro
Trách chi sông vọng tiếng đờ
Thôi tình đã lỡ một vò rượu tắm
Trách chi năm tháng âm thầm
Lời xưa đi biệt lặng câm xa mù
Trách chi lá đỏ nghìn thu
Vàng như con nắng thoáng ngu ngơ nhìn
Trách chi tay gói hương tình
Xoay nghiêng giấc mộng phai hình bóng mơ
Trách chi thiên sóng vỗ bờ
Trăm nghìn bèo bọt thẩn thờ xa khơi
Trách chi hạt cát rối bời
Xa bờ ân ái đâu lời thủy chung
Trách chi giây phút nghìn trùng
Ngoài khơi biển động ngại ngừng triều dâng
Trách chi ngàn ấy phù vân
Mây trôi tưởng đã ... thật gần như mơ
Trách chi cung bậc đợi chờ
Một ngày bất chợt hững hờ trôi xa
Trách chi lặng lẽ chiều tà
Đến rồi đi giữa mặn mà trùng dương

(Tháng 2, 2011)

TRÁI TIM CỎ TÍCH

Ngắm em, ngỡ ngần lòng anh
Từ đôi mắt ấy đã thành cửa nhau
Em từ góc khuất chìm sâu
Nghìn hương ủ nhụy hoa cau đợi chờ
Như trang cỏ tích tình cò
Lạc vào tay áo rộng hờ của anh
Đi hoài đến chốn mong manh
Trái tim anh đầy bỗng thành riêng em
Tóc buông ngôi rẽ tơ mềm
Mênh mang trời đất nửa đêm yêu người
Cuối đời, em hạt sương rơi
Nhẹ nhàng rụng xuống xa rời trần gian
Áo hoa còn lại dịu dàng
Chút xưa yêu dấu hương tan vụng về
Em như con chữ bùa mê
Để anh lạc mất lối về tình ơi
Con trăng tròn khuyết đầy vơi
Nằm ngoan giữa khoảng chơi vơi đêm nào

TRO BỤI TRẦN GIAN

Hồn em lui gót trần gian
Quyện trong thơ sách hóa vàng bên nhau
Thơ-Em lạy tạ trầu cau
Lạy tình chăn gối đượm màu thủy chung
Cuối đường một đoạn nghìn trùng
Đem thơ em đốt ấm cùng xác thân
Hành trang nhẹ đến mộ phần
Trăng sao theo bước chỉ ngần ấy thôi
Câu thơ ru điệu nằm nơi
Nay ru đoạn khúc trên môi em hồng
À ơi lục bát bênh bồng
Như loài hoa tím mênh mông giữa dòng
Thênh thang giữa chốn cuồng ngông
Lục bình trôi nổi, cõi lòng an nhiên
Dấu xưa bến đợi lặng yên
Hay tình say đắm ngã nghiêng con đò
Một ngày rồi sẽ bụi tro
Nằm yên ngắm hết quanh co cuộc đời

TỪ THUỞ TẮM MƯA

Yêu em từ thuở tắm mưa
Em ngây thơ quá vẫn chưa ngại ngùng
Tay ngoan chưa biết thẹn thùng
Đưa tay anh nắm ... ta cùng tắm mưa
Em ơi, em có lạnh chưa
Nhớ may em bệnh ... ngày xưa xa rồi
Ừ thì... phụng phịu ... về thôi
Mưa sao thấm ướt mắt môi đầu ngờ
Tương tư lặng lẽ tình cờ
Từ trời rơi xuống, anh vờ làm thính
Để anh được ngắm một mình
Tóc em ướt đẫm giọt tình hồn nhiên
Đôi môi cô bé thật hiền
Xuyết xoa ... tím ngắt . Ta - duyên bén tình
Dưới chân bong bóng vỡ hình
Trái tim anh chợt vô tình nhói đau
Ngoài trời vẫn giọt mưa mau
Sao em biệt biệt mắt nhau thật rồi

TƯỜNG LÀ THIÊN THU

Xưa em tiếng gọi ... ơi à,
Âm môi yêu dấu ngõ là thiên thu
Trách chi một thoáng sương mù
Vàng phai cỏ úa, nắng thu ngõ ngang
Trách chi đời đã vội vàng
Khép khung cửa hẹp rộn ràng ngoài sân
Anh ơi, hạnh phúc với dần
Phím tơ nắn nốt phân vân cung đàn
Có còn đâu những âm vang
Đắm say chấn gối, khuya tràn giọt rơi
Vòng tay thôi chợt rã rời
Phai đi hương sắc gọi mời nét yêu
Bao nhiêu son phấn điểm kiêu
Dòng sông giữ lại ít nhiều ... hoa trôi
Bụi trần, môi đã xa môi
Mắt rưng rưng cũng muện rồi ...Lặng thinh
Mai sau tình có cạn tình
Con trăng lặng lẽ quên mình tròn trắng

TUÝ VÂN TỬU

Gói thơ, gói rượu lên non
Ta say ngất ngưỡng tưởng còn có em
Ngờ đâu trăng của nửa đêm
Mang em đi mất, lòng mềm rưng rưng
Trong tay chén rượu nửa chừng
Dặn tim, thôi nhé xin đừng đắm say
Môi như rượu lạt giọt cay
Mà sao ta vẫn quất quay em à
Dấu chân nhật nguyệt phơi pha
Rủ nhau về lại bóng tà huy xưa
Còn chẳng một chút âm thừa
Vẳng bên vách núi vẫn chưa phai nhòa
Nhớ gì hết một đêm qua
Hay là ta để sương sa đắm hồn
Tưởng chừng còn đầy nụ hôn
Ngả nghiêng vũ trụ, ngọc môn, thiên đình
Khuya nay - đêm Dạ Hội Tình
Nên chẵn gối chợt vô tình khoả thân
Bao nhiêu thoáng bụi cõi trần
Chiêm bao, tỉnh giấc, phù vân khóc cười
Ta ngồi đợi ánh sao rơi
Dâng em quà tặng cuối đời rong chơi

ƯỚM TÌNH

Ướm chân, ướm thử giày tình
Trăng tàn, khuya tận chúng mình yêu nhau
Cánh môi mềm giọt hồng đào
Trái tim bền lển pha màu tình say
Chữ tình tròn cả vòng tay
Ấm theo hạnh phúc tháng ngày mộng mơ
Áo xiêm sao quá tình cờ
Đêm như khép lại, giả vờ ngó lơ
Duyên hồng như một câu thơ
Buộc đôi chân lại vẫn vợ gieo vãi
Trắc bằng giữa cõi phù vân
Hóa em rục rở ẩn thân mặt trời
Ta quỳ đón ánh trăng lơ
Nửa đêm rơi xuống ngực vùi giấc hoa
Trầm thơm em của đêm qua
Si mê ơn tạ ngọc ngà em trao
Dường như tìm hỏi vì sao
Trái tim lạc lối... đi vào thiên thai

ƯỚT ĐẮM

Dấu trong ngăn nhỏ thật thà
Nụ hôn anh đấy làm quà đường xa
Điều gì như thể đôi ta
Mắt môi cuống quít, vỡ oà xác thân
Anh ơi trong thoáng nhìn gần
Nghe trăm con sóng tình dâng - thủy triều
Anh về ướt đẫm thương yêu
Ru em tròn mộng chất chiu đọi chờ
Môi tình thoảng một vần thơ
Khuya như níu lại giấc mơ nửa chừng
Vai thơm áo mỏng ngập ngừng
Em như mảnh lụa theo lưng dịu dàng
Tóc tơ bông lộn vội vàng
Thuở xưa con gái điệu dàng đáng em
Buộc nhau giữa quãng êm đềm
Sâu trong thăm thẳm chợt mềm con tim

7 tháng 5, 2010

UYÊN NGUYÊN

Trần gian em lửa uyên nguyên
Mặt trời rục đổ từ miền hồng hoang
Môi son ướp mật thiên đàng
Tóc em huyền thoại, trần gian ngõ ngàng
Đời như chọt quá mênh mang
Ngắm em huyền hoặc, ngực nàng ... hương hoa
Ta về giũ sạch lòng tà
Đợi em ân sủng em à ... Yêu Em

VẠT ÁO MẸ

Mẹ nghiêng vạt áo phai màu
Che con nắng sớm, giọt sầu cơn mưa
Trăm nghìn vạt buổi chợ trưa
Mồ hôi đầm áo vẫn chưa trở về
Dép mòn, mòn cả đường quê
Năm xưa đã nguyện phụ thê gánh gồng
Chồng đi vạt dậm. Đợi mong
Giữa hồi vận nước đục trong lỗ làng
Bến sông nhuộm buổi chiều vàng
Con đồ đứng lặng, hai hàng lệ rơi
Lòng em quang gánh đầy vơi
Anh ơi còn sống ... phương trời cách ngăn
Bắc Nam chung một vầng trăng
Sao anh xa biệt, tơ giảng mối sầu
Áo hoa em đổi áo nâu
Theo chân phiên chợ dải dầu nuôi con
Vai em từ thuở sắc son
Nay còn đâu nữa cung tròn yêu thương
Đôi tay gân guốc. Đoạn trường
Chia tay anh ngõ nửa đường âm dương

(Bài thơ viết tặng những người mẹ bạc vai áo gánh gồng nuôi con và gánh gạo nuôi chồng đi tù ngoài Bắc năm xưa)

VẠT ÁO TÌNH SAY

Ôm em giấc ngủ nửa khuya
Vòng tay xoa hết cách chia ân tình
Xưa như ngơ ngác một mình
Đi tìm anh giữa lặng thinh nổi sầu
Tháng ngày theo khúc sông sâu
Trái tim ngóng đợi qua cầu gió bay
Bỏ quên vạt áo tình say
Nghe hương thơm chợt đại ngây gối mềm
Ngẩn ngơ trăng đỏ bên thềm
Xiêm y để lại dáng em tuyệt trần
Chuốc men rượu nhấp phù vân
Phấn son môi thắm phút gần nửa đêm
Tìm câu lục bát êm đềm
Anh là thơ ngọc riêng em một đời
Giao thoa khúc xạ tuyệt vời
Hoá thành ngũ sắc tình ơi yêu người
Để trong ly cạn ngàn lời
Còn âm vang những rối bời bùa mê

VẠT TÓC TRÙNG KHƠI

 Gió lùa tóc rối trùng khơi
 Em thanh xuân của một thời nhụy hương
 Nụ cười vỡ khúc vô thường
 Cõi đời nghiêng ngả, nhớ thương tim người
 Dấu đi năm tháng rã rời
 Vào mệnh mộng giữa chơi vơi cuộc tình
 Lênh đênh sóng biếc riêng mình
 Tưởng như ngàn dặm vô tình có nhau
 Tóc buông dòng tóc nghìn sau
 Trần gian rồi sẽ phai màu tóc bay
 Em xa gửi lại chốn này
 Khói sương như thoáng bóng mây xa mù
 Mai về bên ấy thiên thu
 Chắc em cũng vẫn còn ngu ngơ tình
 Điều tang - một phút lặng thình
 Sóng chìm biển sóng, xoá hình hài em
 Cơn đau thôi sẽ dịu êm
 Ngủ yên với cát, sao đêm giữa trời
 Ơi à, có hạt cát rơi
 Lẫn trong vạt tóc cuối đời hương phai

VỀ LẠI TRẦN GIAN

Em đi từ chỗ nhân gian
Nửa đường chợt thấy thiên đàng như xa
Thôi thì theo dấu thiên hà
Quay về cát bụi quê nhà trần gian
Ngắm ngày nở đóa hoa vàng
Qua đêm khai nhụy hồng hoang kiếp nào
Ngắm thương yêu của ngọc ngào
Ngập con nắng đổ, mưa rào tháng năm
Ngắm em vóc ngọc trắng rằm
Trong vòng tay nhớ đầy ăm ắp tình
Ngắm hoàng hôn tiễn bình minh
Bầy chim biển vội tung mình muôn phương
Ngắm đời còn đắm hơi sương
Dấu chân ai bước còn vương vấn đời
Ngắm dòng sông nợ ru hời
Chút duyên lỡ nhịp hoa rơi cũng đành
Nợ câu lục bát biếc xanh
Trần gian dấu thế vẫn quanh quẩn tình

VÔ NGÔN

Có còn cỗi nhớ riêng em
Hay tan loãng hết, tay mềm buông lơ
Níu tay em lại tình ơi
Gom trăng sao nhẹ thở hơi nhiệm màu
Hình như là một quãng sâu
Trôi đi thăm thẳm, biết đâu là hồn
Nửa đêm còn lại: Vô Ngôn
Thân-Tâm cách biệt giữa hôn mê đời
Trong em trăm ngõ rối bời
Dường như là những rã rời đón đau
Thôi thì cũng sẽ qua mau
Như đêm mưa chợt nát nhàu mảnh trắng
Em nghiêng cúi xuống. Nhọc nhằn
Nỗi đau thể xác khô cằn dung nhan
Chợt mơ ngày tháng rộn ràng
Tiếng em cười nụ thên thang với tình
Lược gương thương xót ngọc quỳnh
Ngìn lời trau chuốt vóc hình hư hao

(Tháng 5, 2009)

VÒNG EO

Tròn tay ôm hết vòng eo
Đời em như chợt gieo neo tháng ngày
Rưng rưng nhìn dáng em gầy
Dấu trong tim vẫn thấp đầy thương yêu
Dấu em môi mắt điểm kiêu
Em như tắt lịm, nắng chiều hoàng hôn
Đề câu lục bát ngũ ngôn
Rụng theo giọt nến nửa hồn xiêu xiêu
Sắt se lòng giữa quạnh hiu
Anh ơi, chút má hồng yêu phai rồi
Điểm trang chi nữa nét môi
Khát khao thôi đã như trôi giữa dòng
Vòng eo khép lại ước mong
Áo hoa em đã viễn vông muôn trùng
Mưa khuya rơi giọt lạnh lòng
Tay anh ru giấc đêm chùng vắng im
Ừ thôi em sẽ đi tìm
Tay thương yêu của trái tim anh hiền
Bỗng dưng đời thật vô biên
Vòng eo em vẫn vẹn nguyên ân tình

VỠ NGHÌN ĐAM MÊ

Kiếp nào em nhớ không ra
Dường như đã gặp... ngỡ là rất quen
Để khuya trăng bóng cài then
Gối chần bắt chợt mon men mở lòng
Ngủ đi em giấc mơ nồng
Trăm nghìn thế kỷ hóa vòng nhân duyên
Ngắm em môi mắt rất hiền
Vút lên cung điệu qua triền mộng xinh
Trái tim ấm một cuộc tình
Em như chén ngọc vỡ nghìn đăm mê
Gót chân quen lối đi về
Nhả tơ hạnh phúc lời thề trăm năm
Sợ mong manh phủ kén tầm
Như vòng tay của đêm nằm kề nhau
Tìm trong nhật nguyệt lắng sâu
Cổ thư tình vẫn một màu sắt son
Dấu trần gian đã khuyết tròn
Chúng mình tay nắm... vẫn còn như xưa

VỚI EM ...

Với em gõ cửa thiên đàng
Từ giây phút ấy chợt vàng con trăng
Với em chữ nghĩa hoa văn
Vẫn như còn thiếu nốt thăng, nốt trầm
Với em nghe lá nói thầm
Ngồi bên nhau mãi tháng năm đá vàng
Với em nắng ngập xuân sang
Nở vàng con phố màu hoàng hoa xưa
Với em ngồi đợi nắng mưa
Tìm đâu khúc hát đón đưa em về
Với em cành cội si mê
Ôm nhau quán quít như thề dưới trăng
Với em đời sẽ giung giăng
Để ta quên lối nhọc nhằn đi qua
Với em sông chảy mượt mà
Như là suối tóc thướt tha giáng kiêu
Với em biển ngược dòng triều
Đam mê dậy sóng nắng chiều vừa phai
Với em tình ngỡ hoài thai
Bến trăm năm đợi tóc mai yêu người

XIN ĐỪNG ...

Xin đừng ... theo dấu chân thơ
Cỏ may vương víu ngẩn ngơ mây trời
Xin đừng khoe sắc gọi mời
Để em cười nụ rạn ngời giai nhân
Xin đừng ngàn ngại môi gần
Áo hoa gởi chút phù vân cho tình
Xin đừng xếp lại trang kinh
Để tâm hiền nở đoá quỳnh thuyền hoa
Xin đừng quét lá thu qua
Mai ta nhật vội làm quà cho em
Xin đừng dấu ánh trăng mềm
Thành hai nửa mảnh, bên thềm nguyệt rơi
Xin đừng lạnh lẽ không lời
Mắt nhìn mắt đã ru hời biệt ly
Xin đừng vàng úa sầu bi
Ngày xưa em vẫn nhu mì lá khô
Xin đừng nói với hư vô
Ta-Em đã chạm cõi vô biên tình

XOÁ ĐI ...

Xoá đi ánh mắt năm xưa
Xoá đi những quầng nắng mưa cuộc đời
Xoá đi cuống quít chân rời
Xoá đi tiếng hát ru lời yêu nhau
Xoá đi xanh biếc bùng cau
Xoá đi vôi thắm nhuộm màu gian truân
Xoá đi tay níu tay gần
Xoá đi ảo ảnh muôn phần lung linh
Xoá đi, xoá hết chữ tình
Xoá đi con ngõ riêng mình trăng sao
Để còn quầng mắt hư hao
Để còn như ngõ hôm nào đón đưa
Để còn ngóng đợi sáng trưa
Để còn bên ấy xa xưa nghìn trùng
Để còn trong chốn tận cùng
Để còn hương áo đêm chùng thơm ngoan
Để còn giữ lại phai tàn
Để còn mộng thuở cung vàng yêu thương
Để còn em đoá trầm hương
Không đi tìm nữa giọt vương lụy tình

XOAY NGHIÊNG ĐỜI LẠI

Đôi khi môi nhớ môi quên
Như dòng sông nhỏ lên đênh cuộc tình
Phải chăng lời hẹn riêng mình
Theo mưa rơi xuống dặm nghìn chốn xa
Đôi khi con phố nhạt nhòa
Ôm lòng rưng rức ... sẽ qua nỗi buồn
Một ngày tim bỗng xa nguồn
Khát khao chợt thấy quay cuồng đảo điên
Đôi khi nhớ một lời nguyện
Thôi ta đã lỡ ... lỡ quên trăng thề
Để mai giữa quãng Đi-Về
Trăm năm hẹn lại đam mê nửa chừng
Đôi khi mái tóc ngang lưng
Đã quay quắt nhớ ... như từng đắm say
Hình như em mất môi cay
Xoay nghiêng đời lại mới hay đoạn tình

XƯA, CHỖ EM NGỒI

Tim em ... xưa chỗ em ngồi
Ngõ đâu biệt dạng, em thôi nhớ tình
Tim em lối cũ dặm nghìn
Cỏ hoa vàng rực xanh xinh bước ngà
Tim em khờ dại để mà ...
Tặng em một chữ mượt mà... chữ Yêu
Tim em còn thoáng hài thêu
Xanh màu quá khứ rong rêu nửa chừng
Tim em lòng chột rưng rưng
Tháng năm quên bằng quay lưng cuối đời
Tim em ly đắng rượu mồi
Phút giây lặng lẽ đôi môi cạn sầu
Tim em nước mắt đêm thâu
Mới hay em đã qua cầu trăm năm
Tim em mưa nắng âm thầm
Em, người hạnh phúc gối nằm kề bên
Tim em, ngồi chỗ nhớ quên
Nhành hoa mai rụng lênh đênh phận người

YÊU NGƯỜI, HUYỀN THOẠI ...

Tháng Ba nhón gót chân trần
Yêu người ... huyền thoại bước gần bên nhau
Lòng như khép mở rạt rào
Đón tình mộng ngỡ chiêm bao qua triền
Em từ định mệnh ngã nghiêng
Tìm anh chợt đã mất viền thời gian
Thôi thì năm tháng thênh thang
Chỉ còn ngàn ấy tơ vàng mong manh
Trong em hương vị riêng anh
Mắt môi yếu điệu nghe long lanh tình
Diệu kỳ vàng nguyệt hồi sinh
Con tim lặng lẽ ngắm mình trong gương
Nửa khuya tình ngậm giọt sương
Thèm lời âu yếm toả hương thơm nồng
Vô tình tờ lịch ngóng trông
Giữa trang sách cũ mệnh mông bụi đường
Thời gian ghé giữa vô thường
Trăm năm còn lại chữ vương vấn tình
Hoá ra chuyện của chúng mình
Như huyền thoại của lung linh sao trời

YÊU NGƯỜI, RA BIỂN GỌI THIÊN THU

Biển không yếm thắm đào phai
Mà sao như buộc hồn ai dại khờ
Ráng chiều bắt chợt băng quơ
Theo dòng tĩnh lặng ngẩn ngơ xuống trần

Sóng tình thôi đã nghìn trùng
Vẫy tay xa khuất chập chùng mây bay
Chỉ vừa môi chớm men say
Dường như con sóng đã quay quắt đời

Áo em lụa đỏ mây trời
Hoá ra huyền thoại ngàn lời trùng dương
Trùng dương ngàn ấy yêu thương
Phải chi còn dấu chân vương của tình

Một ngày ...
Đem thơ ra biển với anh
Mặt trời thức giấc vây quanh chỗ nằm
Biển chiều còn lại xa xăm
Vòng tay khép lại tưởng nằm kề nhau

Nắng vàng nghiêng xuống dòng trôi
Phải chăng đã luy khúc nôi đã tình

Cuối đời mây cũng nhạt phai
Vỗ về con sóng mệt nhòa kiếp xưa

Trăm con sóng vỗ phận người
Nghìn câu ân ái xa rời trần gian
Chia đôi hai nửa - lỡ làng
Ôm em, sóng chợt ngỡ ngang trăm năm

Trùng khơi biển mặn dạt dào
Bạc đầu sóng cuộn xô xao chân người

Gọi anh từ biển thiên thu
Bỗng nhiên con sóng chợt ngu ngơ tình

Nhấn gì với khoảng trời mây
Tóc tơ em đã loay hoay một đời
Còn đây con sóng ngàn khơi
Còn câu lục bát chơi vơi giữa dòng

Nhà thơ Tịnh Vân viết về thơ Lục Bát của Như Thương:

Đã vào đọc thơ của Bạn - "Nhà Thơ Lục Bát" , cách nay mấy hôm rồi ...

Viết vài dòng cảm nhận , muốn trở lại lần nữa , đặt "dấu ấn" vào trang ! Thế nhưng ... lóic tìm về Đào nguyên mất dấu , trùng trùng..."Thư lá" chẵn dòng !

Không phải là một khu vườn đầy "Kỳ hoa dị thảo" - chỉ "Cỏ nội hoa đồng", nhưng hoa đồng cỏ nội đẫm hương !

Một Nhà Thơ chuyên văn "Lục bát" - loại thơ dân già dễ làm nhưng khó hay , dễ lấp ráp nhưng cũng dư bề...khập khiễng !... Tôi đã từng đọc nhiều bài thơ Lục bát - đọc xong rồi quên mất, chẳng còn đọng lại chút âm vang . Thế nhưng những vần Lục bát của bạn lại có sức cuốn hút đến kỳ lạ, khiến ta không thể quay lưng... Đọc xong rồi , mãi còn nghe xao động giữa lòng mình - một cái gì đó rất hay , rất lạ , rất riêng !...

Ta thấy mình như đi lạc giữa con đường quê im bóng, ngắm đóa hoa bìm bìm nở hồng , nở tím bên bờ

giậu nhà ai. Thẩn thờ nghe tiếng võng ru nôi với những câu Lục bát đơn sơ, hồn hậu mà đậm đà tha thiết - Như cái đẹp của người con gái miền sông Tiền, sông Hậu... mặn mà làm xao xuyên lòng ai !

Khách nhàn du lạc bước đường chẳng muốn quay về - nghe thấp thoáng đâu đây tiếng con cu cườm gọi bạn tình chung, tiếng con sáo sậu bên hè gióng giã. Ngắm giọt nắng ngập ngừng qua kẽ lá, nhảy lặn tăn theo nhịp mái chèo đưa...

Không phải là đóa hồng nhung kiêu sa bày bàn nơi lầu son gác tía, dễ lạc lõng giữa chốn hoa lệ muôn màu - Chỉ là cái duyên quê bén lòng du khách, là một ánh mắt nhìn đăm đăm dõi sau lưng . Là thắm lặng chuyển trao , sâu sắc lại mông lung - là nổi khắc khoải dấu che sau dịu dàng đôn hậu!...

Tôi chỉ biết nói lên cảm nhận của mình như thế , như thế - mà không biết tại vì sao... Rất khó để diễn tả một xúc cảm thăng hoa , theo dòng ngọn triều lên - khi những lời những ý như dẫn dắt, cuốn hút ta xuôi về phía trước, để bắt lấy trong mỗi thoáng qua một cung bậc xao lòng !...

Đúng ra , phải nói là Bạn đã làm "rung động trái tim tôi" - một người khách yêu Thơ khó tính! Để chỉ muốn trở lại thêm lần nữa , nơi đã tình cờ lạc bước chân qua !!...

Cái hùng khí trong Thơ của Như Thương biểu hiện rõ nét nhất trong bài: "Bia mộ nghìn trùng" Để ta thoát nghe như ngọn gió thiên thu thổi về qua bia mộ, còn vắng tiếng quân reo...

Một "Nhà Thơ Lục Bát" hiếm có - trong thời đại mà "cánh đồng thơ" bị cày xới đến rã mòn. Những khuôn sáo cũ, những dấu tích xưa... in hằn năm tháng - được "xào nấu, cải biên" đến chán chê - thì những vần Lục Bát của Như Thương cho ta những âm sắc, những biên độ mới: Nhẹ nhàng mà cứng cỏi, êm ái vẫn thừa kiêu bạc, say đắm kia - mà vẫn kín kẽ, đoan nghi !...

Tôi bị thu hút, đắm say bởi những vần thơ của bạn - Những vần Lục bát như cánh én bay lên từ vườn xuân, bên hoa cỏ ngút ngàn, đằng sau những cung bậc cũ... Để lại tiếng vang ngân rất trong thanh, lại lãnh lót đến vô chừng !...

Cho phép ta gọi bạn là "Khúc biến tấu" của cung vần Lục Bát - bạn nhé !...

Nhà thơ Tịnh Vân

Nguyệt Khúc

Slow Waltz
68

Thơ: Như Thương
Nhạc: Tùng Nguyên

The musical score is written in 3/4 time and consists of ten staves. The melody is played by a Pan Flute. The lyrics are in Vietnamese and describe a romantic scene under a full moon.

Cãng tròn bầu nguyệt vắng xưa Thả nghiêng dòng tóc cho vừa dáng
 yêu Ta dáng em cời hồn xiêu Màu trinh trắng
 của phiêu diêu thiên đàng. Kìa
 thơm đôi ngọc dịu dàng Quyện thân ngọc nữ ái ân muôn
 vàn Hương hoa thời hết ngại ngần Nốt son quyền
 rũ thoáng gần môi anh. Dầu
 mai đêm có mong manh Trái tim yêu dấu sẽ dành riêng

em Tạ ơn hương tóc dịu êm Tạ ơn em

trót thân mềm với ta. Khuya

như huyền thoại em à, Nàng niu bầu nguyệt đêm qua trao

tình Đường như trăng biết chuyện mình Dấu đi phân

nửa lung linh trăng tà. Ân

trong đường nét ngọc ngà Em ơi nguyệt

khúc vỡ òa yêu

thương.

**Phản hồi từ "Theo Dấu Chân Thơ Như Thương"
của Xuân Đỗ**

Là người "ngoại giáo" (không phải Cựu SV/HVHC) lang thang trong trang mạng Tiếng Thông Reo, đọc được mấy vần Lục bát của Như Thương, thấy "sướng" chi lạ! Cũng những hình ảnh ấy chứ có gì khác lạ đâu: nào trăng, nào mây, nào tình, nào biển...bao nhiêu thi sĩ đã diễn tả hàng ngàn năm qua, nhưng dưới cái nhìn sâu lắng và rất duyên dáng của Như Thương, cộng thêm nghệ thuật dàn trải lời thơ, gieo vần rất khéo léo của Như Thương, cảnh vật hình như đổi mới, đậm đà ý vị với tài nghệ tuyệt vời.

Chẳng hạn:

Ngày xưa trăng lối câu thơ

Nên trăng khuyết lõm nửa bề nguyệt soi

(Nửa Con Trăng)

hay :

Trăng ơi trăng tỏ trăng mờ

Soi chi bóng nguyệt lời thơ đoạn trường.

(Đọc Kiều dưới trăng)

Thật nhẹ nhàng và dung dị. Không một chút triết lý "đao to búa lớn" hay mịt mù làm ra vẻ khó hiểu. Như Thương chỉ trải lòng mình theo cung bậc "tâm cảm" hiện ra từ đáy lòng mình, sâu lắng mà chân thật! Tôi nghĩ, với tài nghệ "thượng thừa" này - nhất là với thể loại Lục Bát dễ làm mà khó hay đặc trưng của thơ Việt - Như Thương sẽ còn cống hiến cho giới yêu thơ và văn đàn Việt Nam nhiều bài Thơ, nhất là thể loại Lục Bát tuyệt vời khác nữa. Mong thay!!

Mục lục

THƯỢNG ĐẾ LỖ TAY

	trang
	
Âu ơ ... dây bí dây bầu	21
Ăn tỉnh	22
	
Bài thơ càn khôn	23
Bài thơ chấm mực	24
Bài thơ cho sỏi	25
Bài thơ gót chân	26
Bài thơ môi trầm	27
Bia mộ nghìn trùng	28
Biển xưa ... và Em	29
Bí nọ hoa vàng	30
Bỏ lửng dòng trôi	31
Bút mực Giao Thừa	32
	
Cạn cùng	33
Chải tóc cho em	34
Chao nghiêng cuộc tình	35
Chấp tay lạy tình	36

Có gì đâu em ơi ..	37.
Cơn mê	38
Cởi áo Vô Thường	39
Cong mi đợi chờ	40
Còn lời vinh danh	41
Cống em ra biển	42
Cổ tích, Em	43
Cổ thụ tình si	44

Dạ khúc	45
Diễm phi	46
Dòng sông Tháng Sáu	47

Em đã là trắng	48
----------------	----

Đá buồn	49
Đêm sẽ xót xa	50
Đếm tóc người yêu	51
Đọa đày em	52
Đòi vọng âm	53
Đợi em tình hồi...	54

Gân guốc một đời	55
------------------	----

Giao thừa, lỗi khúc tóc tơ	56
Giông tố em	57
Giọt nghiêng	58
Giọt thơm	59
Góc phố mùa Đông	60
Gói chữ tình	61
Gởi một nụ hôn	62

Hẹn hò son đỏ	63
Hoàng Mai tửu	64
Hoá đá nghìn năm	65
Hóa nghìn chén say	66
Hôn em nghìn nụ	68
Hồn thuyền Tháng Tư	69

Khoác áo nàng thơ	70
Khải huyền	71
Khoảnh thân đêm	73
Khóc tình vô thanh	74
Khúc tình sen	75
Khúc tình thấp thoáng	76
Khúc trầm ca	77

Là thơ ...	78
------------	----

Lạc cõi hoang	79
Lại ngồi đây với anh	80
Lục bát bề đôi	81
Lục bát biển	82
Lục bát Như Thương	83

M

Mãi còn xanh rêu	84
Mai Xuân khúc	86
Mênh mông với đời	88
Môi đỏ, môi hồng	89
Mộ khúc Tháng Tư	90
Một lần thiên thu	92
Một mình	93
Một nửa mùa Xuân	94
Mùa Đông áo dạ	95
Mùa Đông bỏ bùa	96
Mùa Đông lựa đỏ	97
Mưa và Em	98
Mưa giăng	99

N

Nằm nghiêng	100
Ngày tình bỏ đi	101
Ngậm hoài môi em	102
Ngậm tình	103
Nghẹn dòng lục bát	104
Nghiêng đầu làm thơ	105

Nghìn lời thiên thu	106
Nghìn xưa trăm kiếp	107
Ngủ say bờ cát	108
Ngực trầm chi mộ	109
Nghiên bút Giao Thừa	110
Ngoáy trầu cho Nội	111
Nguyệt bạch	112
Nguyệt khúc	113
Nguyệt rằm nở hoa	114
Nhan sắc Hồ Trường	115
Nhan sắc Tiểu thơ	116
Nhánh củi nở khô	117
Nhật ở trần gian	118
Nhiệm màu thế gian	119
Như màu rong rêu	120
Nợ ...	121
Nửa vàng trắng vi vu	122

Ôm siết đời nhau	123
------------------	-----

Phải lòng ...	124
Phải lòng vàng trắng	125
Phiên bản cô đơn	126
Phiến nguyệt	127
Phiến tình	128
Phiến trắng	129

Phủ cờ	130
Phượng, ô mai của anh	131

Quá khứ	132
Quên hạt bụi tình	133

Rạng đông yêu em	134
------------------	-----

Săn sóc đời nhau	135
Sếu hót gọi tình	136
Sính lễ đa tình	137
Son đỏ, Em ...	138

Tạ lỗi dòng sông	139
Tạ lỗi mùa Xuân	140
Tắt tả đời mẹ	141
Tang rữ sơn hà	142
Tâm Xuân	144
Tạ lỗi Anh	145
Tạ lỗi Em	146
Tạ ơn anh đã một lần yêu em	147
Thánh lễ tình	148
Tháng ba, hoa trắng	149

Tháng Ba ... quỳ vàng phai	150
Tháng Ba rừng khóc	151
Tháng 3, rừng xưa	152
Tháng Sáu, Tình ơi ...	153
Tháng Tư vàng rơm	154
Thánh lễ trầm	155
Thả giọt trầm	156
Thao thức	157
Thăm sâu	158
Thèm	159
Thôi hết nợ người	160
Thiên thần tháng Giêng	161
Thu đã vàng chưa	162
Thượng Đế lỡ tay ...	163
Tìm nhau	164
Tình bỏ bùa tình	165
Trách chi	166
Trái tim cổ tích	167
Tro bụi trần gian	168
Từ thuở tấm mưa	169
Tưởng là thiên thu	170
Túy Vân tửu	171

Ướm tình	172
Ướt đẫm	173
Uyên Nguyên	174

W

Vạt áo mẹ	175
Vạt áo tình say	176
Vạt tóc trùng khơi	177
Về lại trần gian	178
Vô ngôn	179
Vòng eo	180
Vỡ nghìn đam mê	181
Với em	182

X

Xin đừng ...	183
Xóa đi	184
Xoay nghiêng đời lại	185
Xưa, chỗ em ngồi	186

Y

Yêu người, huyền thoại	187
Yêu người, ra biển gọi thiên thu	188
Nhà thơ Tịnh Vân	190
Bài nhạc nguyệt Khúc	194
Phản hồi từ Xuân Đổ	196

Ăn phí \$15